

Vớt Xác

Nguyễn Mạnh Hùng

Xốc lại *sắc marin* bên vai, Quang bước chầm-chậm dọc theo hành-lang tả hạm *PGM 607* dẫn ra đến hạm-kiều.

Lòng như chùng xuống khi vừa đặt chân lên thành cầu E, gần Bộ Tư-Lệnh Hạm-Đội, Quang buồn-bã quay đầu nhìn lần cuối con tàu thân yêu mà chàng đã phục-vụ gần hai năm trời, từ khi tốt-nghiệp khóa Sĩ-Quan Hải-Quân *OCS* bên New Port, Rhode Island, Hoa-Kỳ về.

Quang vẫn nhớ hôm cả khóa 6 của chàng tụ-tập tại phòng họp Bộ Tư-Lệnh Hải-Quân để chọn đơn-vị, chàng đã thẳng tay bỏ không chọn mấy đơn-vị bờ yên-ổn gần Sài-Gòn mà nhận Tuần-duyên-hạm Nam-Du, HQ 607, làm người bạn đường trong những chuyến phiêu-lưu thỏa mộng hải-hồ, mặc dù đã được các đàn anh giáo đầu loại *PGM* là tàu khổ cực nhất trong hạm-đội. Ngày xuống tân đảo chiến-hạm, Quang mới chỉ là một Chuẩn-Úy tò-te, làm sĩ-quan đệ tam lo về ẩm-thực, hành-chánh, rồi lên thiếu-úy nắm quyền hạm-phó thay thế cho vị trung-úy khóa 19 Nha-Trang thuyền-chuyển ra đài kiểm-báo nổi 304 ngoài khơi Vũng-Tàu.

Làm hạm-phó cực-khổ như con chó giữ nhà được gần một năm với bao kỷ-niệm, từ chuyến hải-hành đầu tiên, khổ sở miệt-mài vì sóng gió cho đến khi quen với cuộc sống cực nhọc, bất thường trên chiến-hạm, Quang đã xem con tàu như người bạn thiết, biết từng ngõ ngách, quen thuộc với những chướng tật lạ-lùng của nó. Gần bó với con tàu đến nỗi cả những khi nghỉ bến, chàng cũng không muốn rời xa nó để về nhà bà dì trên đường Công-Lý, nơi chàng đã sống từ thưở bé, khi mẹ chàng mang hai đứa em khác cha qua Mỹ sống với người dượng ghê.

Học nhảy một năm lại đậu tú-tài II hạng Bình, Quang được bà mẹ lo cho qua du-học tại Washington DC nhưng chàng bướng-bỉnh nhất định không chịu, tình-nguyện vào Hải-Quân với đám bạn Chu-văn-An, sống cuộc đời phiêu-bạc cho thỏa chí hải-hồ.

Lần này, vừa trở về sau chuyến công-tác dưới Vùng IV Duyên-Hải, ngoài Phú-Quốc, chiến-hạm nhận được công-điện tân đảo của một trung-úy khóa 19 cùng lúc với lệnh thuyền-chuyển Quang xuống Giang-Đoàn 52 Tuần-Thám, thuộc tỉnh Bình-Dương. Bàn giao xong xuôi, chàng khăn gói rời khỏi chiến-hạm mà lòng buồn ray-rút.

Ra khỏi Hải-Quân Công Xưởng, Quang thả bộ đến tận đường Nguyễn-bình-Khiêm. Cảnh nhộn nhịp của thành-phố chiều thứ bảy cuối tuần giúp chàng vui đi nỗi buồn đang canh-cánh trong lòng.

Đón xe *lam* về chợ Bến Thành, Quang định bắt xe về thẳng nhà bà dì nhưng nghĩ sao, chàng đổi ý, xách *ba-lô* tà-tà ra thẳng bến xe đò đi Lái-Thiêu.

Gần hai tiếng đồng-hồ trên xe đò vừa chật hẹp, vừa nóng-nực, Quang sung-sướng khi được đặt chân xuống bến xe gần chợ Lái-Thiêu.

Chàng rà rà hỏi đường, rồi xe *lam*, xe *Honda* ôm lẩn cuộc bộ ... cả tiếng đồng-hồ, Quang mới đặt chân được đến trước cổng trại lính không tên không tuổi. Căn-cứ đóng quân của Giang-Đoàn 52 Tuần-Thám là một dãy nhà tôn tiền-chế chung với

Giang-Đoàn 42 Ngăn-Chặn và Lực-LượngĐặc-Nhiệm 216.1. Trại bao quanh bằng những hàng rào kẽm gai dọc theo những giao-thông hào, thêm vài chòi canh chất đầy bao cát. Bên ngoài những dàn *concertina* dây cả thước cuộn tròn chạy quanh trại. Trình sự-vụ-lệnh qua trạm gác, Quang được chỉ dẫn thẳng đến phòng nội-vụ rồi cũng với bộ quân-phục "bán xăng" lấm bụi đường, chàng được dẫn trình-diện Thiếu-Tá Xuân, khóa 12 Nha-Trang, chỉ-huy-trưởng của giang-đoàn.

Xong thủ-tục hành-chánh, Quang thả bộ vòng vòng quanh trại. Căn-cứ nằm đầu lưng với mặt sông Lái-Thieu, nối liền khúc cuối sông Bé, mạn Bắc nổi dòng sông hẹp tại ngã ba Thị-Tính, thuộc xã Thủ-Dầu-Một của Bình-Dương.

Dưới cầu tàu, ngoài những chiếc *Monitor*, *ATC* (Armor Troop Carrier), *CCB* (Comand and Control boat), vài chiếc *LCM Commandement* và một chiếc *FOM* cũ kỹ của Giang-Đoàn Ngăn-Chặn và Thủy-Bộ, Quang chỉ thấy hai chiếc *PBR* (River Patrol Boat) nằm cạnh *pông-tông* dầu, không một bóng người.

Quanh-quẩn mãi không gặp ai quen, chàng bắt đầu chán lại thêm cái nóng hừng-hực, oi-ả của buổi chiều hè làm khó chịu, Quang bèn quay vào câu-lạc-bộ của đơn-vị.

Vào đến câu-lạc-bộ, chàng thấy dễ chịu hơn, định tìm một bàn trống thì nghe tiếng gọi, quay lại, Quang mừng-rỡ khi nhận ra Sơn, một cựu *OCS* khóa 2, làm trung-đội-phó của đại-đội *Victor* hồi còn trong quân-trường bên Mỹ. Sơn đang ngồi uống *cà-phê* với mấy người bạn, rủ chàng đến ngồi chung.

Sau màn giới-thiệu, Sơn và Quang liền thoảng kể lại những kỷ-niệm thời *OCS* của bọn chàng cho lũ bạn nghe.

Trước khi về nhận *ca* trực phòng hành-quân (CIC), Sơn cho Quang biết sơ sơ tình-hình an-ninh của vùng. Hiện thời, địch đang gây áp-lực nặng-nề khắp nơi nhất là căn-cứ của bọn chàng sẽ là cái gai trước mắt một khi Công-Trường 5 ở chiến-khu D liên-hợp với Công-Trường 7 và đám Giải-Phóng Miền Nam thuộc huyện Phú-Hòa và Củ-Chi chuẩn-bị mở những mặt trận lớn.

Sơn nhè nhẹ lắc đầu:

- Giờ này có những thằng đang lo kiếm đường dzọt đi chỗ khác thì mày lại lò-dò xuống trình-diện, thiệt ... mà thôi, ráng cẩn-thận một chút.

Đến chiều, Quang thả bộ xuống cầu tàu quan-sát cảnh tấp-nập của đoàn chiến-đỉnh đi công-tác. Từng hai chiếc một nối đuôi nhau từ-từ ra giữa dòng rồi rú máy tổng ga vọt thẳng. Đủ loại từ chiếc *Tango*, *LCM*, *Monitor* từ các Lực-Lượng Thủy-Bộ biệt-phái đến các *PBR* của giang-đoàn thay phiên rẽ sóng trông thật đẹp và oai-hùng vô cùng. Đang chiêm-ngưỡng đoàn tàu, Quang bỗng để ý từ đằng xa, hai cột nước xé sóng chạy ào-ào về bến, gần đến nơi chàng mới nhận ra là 2 chiếc *PBR* của Giang-Đoàn Tuần-Thám. Khi phóng ngang căn-cứ, thay vì giảm bớt vận-tốc rồi cặp cầu, hai chiếc vẫn giữ nguyên tốc-độ rồi bất-thình-linh quay gấp đầu 180 độ và tấp luôn vào bờ. Cách cặp rất chi là *cao-bồi*. Quang trở mắt nhìn, gặp *PGM 607* của chàng mà cặp kiểu này là tiêu. Súc bê sẽ đẩy cả đám chiến-đỉnh đang lênh-bềnh dưới nước lên *pông-tông* hết.

Máy tàu vừa tắt, Quang thấy bốn, năm người vác *sắc* tay, nhảy lên bờ, lúi-lũi đi về phía doanh-trại. Người đi đầu, dáng còng-còng, chân nghiêng chữ bát, mặt lộ rõ vẻ mệt-mỏi, chàng ngờ ngợ, nhìn kỹ, lấm bầm:

- Mẹ ! Đúng hẳn rồi ! Đầu húi cua, mặt thịt lỗ mũi hếch như thế kia chắc-chắn là nó rồi.

Quang mừng-rỡ gọi lớn:

- Bờ ... Bờ! Phải mày đó không?

Bờ, nghe gọi đúng tên hẳn, quay lại ngơ-ngác nhìn, Quang chạy vội đến:

- Mày nhớ tao không, Bờ? Quang đây.

Đang nhăn-nhó vì nắng chiều chói mắt, Bờ bỗng tươi lên:

- Quang? Ờ... Ờ... phải Quang "Bê bi"... ờ đúng rồi. Hà hà, Quang "bê bi" của đại-đội 4 Quang-Trung...

- Còn ai vô đây nữa, à mà Bờ, mày là dân 52 Tuần-Thám hả?

- Ừa, còn mày làm cái thứ gì dưới này?

- Thì mới tân đáo xuống, gặt mày cũng đỡ buồn.

- 52 Tuần-Thám hả? Được quá rồi, tao với mày lại phá làng phá xóm nữa như hồi Quang-Trung. Mày ăn cơm tối chưa vậy?

Rồi không đợi Quang trả lời, Bờ tiếp:

- Thôi mày chờ tao xối nước cái xong mình vô câu-lạc-bộ lai rai rồi nói chuyện luôn. Mới đi công-tác về, nhợp quá, tắm cho đã một bữa.

- Ok! tao đợi mày ở trên.

Nói xong hai đứa chia tay, Quang hớn-hở đi vào câu-lạc-bộ ngồi chờ bạn.

Lát sau, Bờ tươi mát lò-dò bước vào. Hai thằng làm hai đĩa cơm phần rồi gọi bia nhâm-nhi tâm-sự.

Quang nhắc lại kỷ-niệm hồi về tam-trú-hạm *APL* học thêm Anh-văn chuẩn-bị đi Mỹ. Kể tới lúc Bờ tình-nguyện thay thế Hùng "sexy" làm một màn vũ sexy theo lệnh đàn anh, hai thằng lại cười. Nhớ đến các khuôn mặt đàn anh ngớ ra không ngờ Bờ lì-lợm dám làm thật đến lúc còn mỗi quần xà-lỏn, định cởi nốt thì một đàn anh sợ nhìn thấy sự thực phũ-phàng nên ra lệnh ngưng, Bờ mới thôi.

Cả hai thằng cùng không nín được cười nhớ đến hồi còn ở Quang-Trung, có lần cả đại-đội đi bãi học, Quang và Bờ trực nhà bàn, phải theo *GMC* đem cơm ra bãi cho anh em ăn. Ngồi trên thành xe đẩy những thức ăn và thùng *phi* cơm, xe bị lọt ổ gà, Quang mất thăng bằng tụt hẳn vào một thùng cơm gần đến ngang bụng, chàng cố leo ra mà không nổi, Bờ phải leo đứng trên thành xe, kéo phụ Quang ra. Vừa khó chịu nhóm-nháp, vừa lo vì cơm dính bùn *bốt-đờ-sô*, xúc cơm vớt đi thì thiếu phần ăn của anh em, để nguyên thì không được, anh em sẽ xúm lại chửi, cuối cùng Bờ có sáng-kiến là trộn lẫn hai thùng cơm thì đỡ hơn. Lúc ra đến bãi, thấy anh em chúm mũi ăn lấy ăn để, hai thằng vừa tội vừa buồn cười. Mà cũng lạ, sống trong quân-trường, bản-thù lam-lũ, thiếu-thốn, mất vệ-sinh, mà thằng nào cũng khỏe như trâu, chẳng thấy ốm đau bệnh tật gì cả, có lẽ là nhờ mấy mũi T.A.B chích lúc vào nhập trại.

Nhắc tới đây, Quang bỗng hỏi:

- Bờ! mà còn nhớ có lần tao với mày trực ứng-chiến cùng với toán thẳng Cường "kiến lửa" không? Đêm ra nằm kích ngoài bãi tha ma gần đài phát tuyến. Mày đi lấy nước về pha cà-phê mà hờn tiếng đồng-hồ chưa trở lại, thẳng Cường quỳnh-quáng đi tìm, nói gặp mày cứ đi vòng vòng như mộng-du ngang qua chỗ đóng quân mấy lần mà không vào, cả bọn thắc-mắc không hiểu tại sao mà mày cũng lặng im không chịu nói.

Nghe Quang nhắc chuyện đó, Bờ bỗng đổi nét mặt, lặng yên một lúc rồi mới nói:

- Tao làm sao quên được chuyện đó, "baby". Có kể tụi mày cũng không tin. Hôm đó, tao có cảm-tưởng như thấy một bóng người con gái tóc xõa ngang vai, mặc bộ đồ bà-ba trắng, vẫy tay dẫn đường cho tao đi. Tao như mê đi, tiếp-tục đi theo cô đó hoài cho đến khi thẳng Cường hét, đập vào vai, tao mới tỉnh. Tới bây giờ đôi khi tao vẫn nằm mơ lạ như vậy.

Quang yên-lặng nhìn khuôn mặt đăm-chiêu lo-lắng của bạn, chàng không biết nói gì.

Bờ, từ ngày được về tạm-trú-hạ ở bến Bạch-Đặng để học thêm Anh-văn cùng với Quang và một số bạn trong liên đội C, đâm ra tà, phần đã kém Anh-văn, phần còn bị các khóa đàn anh mỗi lần sắp đến kỳ thi, đem đàn em ra quay tơ bờ, Bờ càng ngày càng nản. Rồi dần dần, thấy bạn-bè cùng khóa đi gần hết mà chàng vẫn lọt tọt ở lại, Bờ như muốn bỏ cuộc, nhân dịp khóa 22 Sĩ-Quan Hải-Quân Nha-Trang sắp mở, Bờ tình-nguyện xin đi và được chấp-thuận.

Một năm sau, ra trường, vì là con độc nhất còn lại trong gia-đình nên Bờ được phục-vụ gần nguyên quán, chàng chọn Giang-Đoàn 52 Tuần-Thám ở Phú-Cường, vùng Lái-Thiên, Bình-Dương để được ở gần người mẹ đang sống cô-đơn một mình, mặc dù tình-hình chiến-sự khu-vực này càng ngày càng trở nên nghiêm-trọng.

Về đến đơn-vị, chỉ sau vài chuyến công-tác, Bờ đã được đơn-vị-trưởng quý mến và bạn-bè nể phục vì tính liêu mạng và những sáng-kiến về chiến-thuật chống phục-kích rất hữu-hiệu của chàng.

Một năm trời ngang dọc trên sông rạch trong vùng, Bờ đã lập được khá nhiều thành-tích vẻ-vang, những đơn-vị bạn như Biệt-Động-Quân, Địa-Phương-Quân, mỗi lần đi hành-quân đều hy-vọng được Bờ đi yểm-trợ và lẽ dĩ nhiên đầu Bờ cũng đã bị Cộng-quân treo giá khá cao.

Giờ có Quang, biết rõ tính lì của bạn, Bờ hy-vọng Quang và chàng sẽ trở thành một cặp bài trùng làm táng-đờm tinh-thần của địch.

Lè phè được mấy ngày, Quang mới thực sự làm việc. Chuyến công-tác đầu tiên, Quang đã được chỉ-định làm trưởng toán một đoàn tàu bốn chiếc PBR đến năm điểm trên mạn Bắc của sông Bé để yểm-trợ và tải thương cho cuộc hành-quân hỗn-hợp của tiểu-đoàn Địa-Phương-Quân và đại-đội Biệt-Động-Quân Biên-Phòng tại vùng đó.

Quen trên chiến-hạ Tuần-Duyên, lần đầu tiên hành-quân trên sông rạch, Quang thực sự lo-lắng. Thấy vậy, Bờ tình-nguyện đi công-tác chung cho bạn bớt lo. Lãnh mặt khẩu, lệnh công-tác xong, Quang và Bờ xuống cầu tàu, mặc dù là sĩ-quan trưởng toán, chàng vẫn để cho Bờ điều-động vì anh chàng đã có hơn năm kinh-nghệm trong vùng.

Sau khi kiểm-soát đầu nhốt đạn-dược, dặn-dò nhân-viên của cả bốn chiếc, Bờ dặn Quang:

- Mày dẫn chiếc của thằng Hồng đi trước, tao và thằng Khoa sẽ theo sau "cover" cho tụi mày. Nhớ chạy từ-từ, giữ khoảng cách gần hai miles thôi.

Quang ngắt lời:

- Hồng nào, phải Trung-Sĩ Hồng, anh chàng gầy tong có mái tóc bông-bềnh như ca sĩ "lính chề" đó hả?

Nhìn thấy Quang có vẻ không mấy tin-tưởng ở Hồng, Bờ trấn-an bạn:

- Ủa! thằng đó coi vậy chứ chỉ một cây à mày. Mới lên trung-sĩ mà được làm thuyền-trưởng đầu phải giỡn vậy, sông rạch vùng này nó thuộc nằm lòng. Tao để nó dẫn đầu, rồi tới mày, còn tao và Trung-Sĩ Khoa theo sau, đi yểm-trợ mấy cái vụ hành-quân này thế nào cũng bị phục-kích vì tụi nó biết trước. Mày chưa quen vùng, tụi tao đi trước rủi có đụng chuyện, mày phản-ứng không kịp là tiêu luôn cả đám. Thôi yên-trí đi, lên làm đĩa cơm tối xong zoulou (khởi-hành) là vừa. Trời tối tới nơi rồi.

Lát sau, cả bọn đã sẵn-sàng, Quang cho lệnh khởi-hành. *PBR* của Hồng vừa tách khỏi cầu, Quang tự tay lái chiếc của mình ra theo, giữ khoảng cách gần 200 thước, hai chiến-đỉnh của Giang-Đoàn 52 Tuần-Thám, đèn đóm tối thui, tà tà rẽ nước đi. Đến khúc sông hẹp, Quang giao tay lái cho Hạ-Sĩ Vận-Chuyển Thơm, leo ra trước mũi đứng quan-sát.

Sông khoảng này càng lúc càng hẹp dần, hai bên bờ từng đàn tràm, đước chen nhau mọc chi-chít, rừng dày rậm hơn, chạy giạt lùi về đuôi tàu. Trời tối sậm, cảnh vật mờ dần rồi mất hẳn, bóng tối bao trùm khắp mọi nơi. Nhìn phía trước, chiếc tàu của Hồng chỉ còn ẩn hiện dáng đen ngòm hắt trên mặt sông, vẽ theo sau những làn sóng loe lét ánh lân-tinh.

Cảm giác rờn-rợn, Quang nhìn vào những lùm cây tối đen hai bên bờ, tưởng-tượng như có Việt-Cộng đang rình sẵn, chĩa dàn B40 sẵn-sàng. Nghĩ tới cảnh chiến-đỉnh của chàng nằm đúng hai đường chéo của ống nhắm trên khẩu 40 của một nhãi Việt-Cộng nào đó, Quang khẽ rùng mình, chỉ một cái siết nhẹ ngón trở là chiếc *PBR* của chàng sẽ nổ tung, thân xác chàng và nhân-viên bay bổng trên không trung.

Vượt qua một ngã ba giao-lưu giữa dòng sông và một con rạch lớn, Quang bấm *combi* (ống liên-hợp), thì-thăm với Bờ:

- Bảo-Bình, Bảo-Bình, tao nghĩ mình phải đốt pháo bông lên cho chắc ăn, chứ tao thấy ớn ớn làm sao.

Tiếng Bờ vội-vã cắt ngang:

- Bậy mày, cứ lặng-lẽ tà-tà mà đi, đừng có bông bãi gì hết, mày mà đốt, lộ vị-trí, nó thả một cái là ngay chóc. Cứ bình-tĩnh đi cho tao, gần tới điểm hẹn rồi.

Hai chiếc của Quang và Hồng tiếp-tục xé màn nước đen đặc, tiến thẳng vào sâu trong khu rừng tràm, mặt sông đập-dềnh đầy những khúc cây rừng, lục-bình cuộn-cuộn theo luồng nước chảy xiết về phía đuôi tàu. Bỗng qua khỏi dòng rạch xuyên

suốt khu rừng tràm, Quang như có cảm-giác mình lọt vào một khung-cảnh ma quái, trước mặt chàng mờ mờ ảo ảo một dòng sông đầy hơi sương, thỉnh-thoảng lóe lên mảnh trăng lưỡi liềm màu vàng nhạt, tỏa ánh-sáng lạnh lạnh phản chiếu trên mặt sông đậm đặc rồi lại nối tiếp những quãng dài tăm-tối, bung kín mít với từng đàn tràm, đàn đước đan san-sát sâu thẳm-thẳm. Rẻo sông khúc này như bị bóp hẹp vào với những rãnh nước và những lạch cắt ngang chi-chít.

Đi được thêm một lúc, Quang bỗng có cảm-giác lạnh lạnh, lòng bồn-chồn lo-lắng mặc dù lúc này hai chiếc *PBR* của chàng và Trung-Sĩ Hồng vừa qua khỏi khúc sông co hẹp, đến một lòng sông nở rộng, quang-đăng hơn.

Chàng bỗng nghe tiếng Trung-Sĩ Hồng nhè nhẹ trên máy truyền-tin:

- Ông thầy, ông thầy chuẩn-bị nghen, khúc này dễ bị dính lằm.

Quang ngó dáo-dác, bụng không tin lắm nhưng cũng trả lời:

- Ờ... ờ... Vậy Trung-Sĩ cho anh em sẵn-sàng.

Tiếng Hồng cười nhếch trong máy:

- Đâu vô đó rồi, ông thầy khỏi lo.

Bên chiếc chàng, Hạ-Sĩ Thơm đang ngồi lái bỗng bỏ ghế đứng hẳn dậy, chụp nón sắt đội lên, tháo khẩu M16 gác cạnh ghế, Hạ-Sĩ Cơ-Khí Trực cũng ra sau lái, gỡ nắp đạn khẩu đại-liên 50, kiểm-soát lại rồi mở tủ vũ-khí lấy khẩu phóng-lựu M79 ra cầm tay. Đứng trước mũi, ngay khẩu đại-liên 50 *đúp*, Hạ-Sĩ Chung đã áo giáp, nón sắt sẵn-sàng.

Thơm quay lại nhìn chàng, không nói, lấy tay chỉ đầu chàng rồi chỉ nón sắt treo sẵn trên giá máy truyền-tin, nhắc chàng đội vào. Gật đầu, chàng với tay nhắc chiếc nón ra rồi úp chụp lên chiếc mũ lưỡi trai đi biển gài chặt lại. Quay xuống phía sau tàu, hai chiếc của Bờ và Trung-Sĩ Khoa chỉ còn là những chấm đen lờ-mờ từ xa.

Bỗng dưng chiếc của Hồng tăng vận-tốc, vọt thẳng về phía trước, bỏ xa Quang một quãng. Thơm cũng tự-động ấn thêm cần ga, giữ đều khoảng cách. Hai chiến-đỉnh vọt nhanh qua khúc sông vắt chéo ngang hai dòng lạch. Vừa qua khỏi ngả ba dòng lạch thứ nhì, Quang thấy phía trái mũi tàu một đóm sáng lóe rực và một tiếng nổ vang dội xé tan màn đêm tịch-mịch. Chiếc *PBR* của Trung-Sĩ Hồng bị hất chồm lên, chao ngang bên phải rồi từng tràng đạn nổ lóc chóc lạ tai vang lên liên-tục lẫn những tiếng leng keng va chạm sắt thép và tiếng đạn rít trong không-khí nghe phát rợn người. Nhanh như chớp, tiểu-đỉnh của Hồng lấy lại thăng-bằng, rú máy chồm sóng, vọt thẳng ra trước cùng lúc tiếng đại-liên 50 *đúp* từ sân mũi, hòa nhịp với khẩu 50 của Hạ-Sĩ Chung bên chiếc Quang đáp trả đều đặn vào phía bờ trái của khu rừng vừa lóe sáng:

Tạch tạch... tạch tạch tạch... Tạch tạch...

Từng tràng đạn đỏ rực xé đêm bay chéo nhau tới tấp ghim vào hàng cây rừng thẳm-thẳm.

Hạ-Sĩ Thơm, không đợi ra lệnh, ấn nút cần ga, chiếc *PBR* của Quang giờ hết tốc-lực, chồm tới, đập nhồi lên sóng nổi đuôi theo sát chiếc của Hồng, đồng thời từng hàng đạn M79 nổ đều rải dọc hai bên bờ lẫn tiếng chửi thề cộc-cằn của Hạ-Sĩ Trực:

- Tụi khốn nạn! nè... nè... nè cho tụi bay bỏ tạt chơi lén...

Tiếng Trung-Sĩ Hồng bỗng vang trong máy:

- Số hai, số hai.. số một và tui đang bị chụp giỏ, làm gấp đi ông thầy...

Tiếng Bờ mồn mọt trả lời:

- Được rồi, tao tới ngay, nhớ chừa cho tao vài con.

Hai chiếc *PBR* của Quang và Hồng xả hết ga chạy như xé nước cố thoát ra khỏi tầm đạn pháo của địch nhưng vừa qua khúc quanh, một tiếng nổ dữ-dội ngay cạnh chiếc của Quang, bung cao cột nước, Quang bị hất té giữa xuống sàn, chàng lính quýnh nằm thành ghe đứng bật dậy, tai vẫn còn bị ù vì tiếng nổ, Quang đã vội-vã ra lệnh cho Hạ-Sĩ Thơm quay gấp đầu tàu lại vì theo kinh-nghiệm tác-xạ viên đạn thứ nhì sẽ bay theo hướng con tàu. Thơm phản-xạ như máy, quay gấp đầu chiến-đỉnh lại vừa vắn một tiếng nổ bung cột nước ngay sát thân tàu chưa đầy hai thước. Tiếng Trung-Sĩ Hồng hét lớn trong máy:

- Ông thầy!! coi chừng nó chơi ông phía sau lái, hướng 4 giờ.

Quang, hoảng-hốt, mồ-hôi toát ra đầm đề, chưa kịp phản-ứng thì hai tiếng còi rú ầm lên, *PBR* của Bờ và Khoa vừa hụ còi vừa tổng hết ga lạng sát hai bên bờ đưa nhau nhả đạn tới tấp rồi lại đảo ngược vòng cầu, đối bên nhau và tiếp-tục nã đạn vào nơi vừa phát xuất những đóm sáng. Hồng và Thơm cũng nhanh nhẹn nhập cuộc, vừa qua khỏi chỗ bị phục-kích, đảo tàu vòng trở lại nổi đuôi theo chiếc của Bờ và Khoa quần thảo liên-tục hai bên bờ rừng. Quang quên hẳn nhiệm-vụ mình, chống khẩu M16 vào thành tàu, miệng há hốc nhìn. Tiếng đạn nổ chát-chúa, tiếng cây đổ rào-rào, tiếng sóng dậy xô bờ và tiếng chiến-đỉnh đập rầm rầm trên mặt nước xen lẫn tiếng máy rú ầm-ĩ làm khung-cảnh trở nên sôi động khốc-liệt náo loạn cả khu rừng.

Cảnh tượng thật ngoạn-mục diễn ra như trên màn ảnh với pha nhào lộn của các phi-cơ chiến-đấu thay nhau bắn phá mục-tiêu.

Được một lúc, hai bên rừng im hẳn tiếng súng lạ. Bờ ra lệnh giảm vận-tốc, bấm *combi* vừa cười vừa hét:

- Sao vậy, chơi vậy được không??

Quang chưa kịp trả lời thì Hồng đã lên tiếng cười hăng hắc khoái-trá:

- Hà hà... Được quá ông thầy ơi! Còn đẹp hơn kỳ mình dợt nữa.

Tiếng Bờ:

- Để kỳ tới tao chế thêm vài màn đặc-biệt hơn, cho cha con tụi nó bỏ tạt ham phục-kích. Quang mà báo-cáo về đi.

Quang như chợt tỉnh, lắp-bấp hỏi Bờ:

- Ờ... Ờ... mà ủa? Tao tưởng mình phải báo-cáo lúc mới đụng trận chứ bây giờ trể rồi còn gì.
- Không, mà cứ "cho" về đi! báo nó biết mình sẽ úi bãi vô lùm chiến-lợi-phẩm... Lẹ lẹ đi, không thôi mấy khứa Biệt-Động nghe tiếng súng, mò tới lùm mẹ nó hết bi giờ.

Quang bèn đổi tần-số liên-lạc, bấm *combi* báo về phòng hành-quân căn-cứ:

- Mặt trời (tiếng lóng gọi ban hành-quân) đây Quang-Dũng gọi, trả lời.
- Mặt trời tôi nghe, có gì cho qua đi bạn.
- Báo cho Mặt trời biết, tôi vừa bị chụp rổ (phục-kích), trực Alfa 9, Beta 5. Tất cả an-toàn, thiệt-hại không đáng kể. Sẽ báo chi-tiết sau. Giờ tôi cho mấy "con" vào kiểm đồ chơi.
- Được rồi bạn lênh-bệnh chờ tôi tango (trình) với số một của tôi cái.

Bờ nóng ruột, nháy vô cắt lời:

- Tango cái mẹ gì! Phải thẳng Tango Gold không? Tao Bảo-Bình đây, nờ con người ta vừa thôi, cha nội. Tao vô đây, thẳng "Baby" "cover" cho tao.

Quang đang ngỡ-ngàng vì cách nói của Bờ thì có tiếng cười sảng sặc trong máy:

- Vô thì vô mẹ nó đi, bày đặt báo với cáo.

Bờ rà tàu đến gần chiếc Quang, chửi thề:

- Mẹ! thẳng Thịnh già chứ ai, nó chọc mà chơi đó. Thôi tao úi vô đây, mà nhớ cho mấy thằng em sẵn-sàng che cho tao.

Nói xong, Bờ úi thẳng *PBR* vào bụi tràm bên lạch, tay chụp lấy nhánh cây đu thẳng vào bờ, hai nhân-viên ôm súng nháy theo.

Bên ngoài, ba chiếc *PBR* dàn hàng ngang lênh-bệnh đợi. Quang hồi-hộ theo dõi bóng ba người càng lúc càng tiến sâu vào rừng.

Đêm vẫn tối đen như mực, thỉnh-thoảng ánh trăng yếu ớt thoát ra khỏi vùng mây đen, soi lóp-ngóp mấy bóng Bờ và hai nhân-viên đang lui-cui sục-sạo.

Lo sợ, Quang định chớp đèn gọi Bờ trở ra thì "cu cậu" nhô người lên, dờ cao khẩu AK47 lên trời, một nhân-viên cũng hai tay hai khẩu B40 giơ lên giơ xuống rồi cả bọn nhảy xuống chiến-đỉnh rút ra. Bờ cho tàu đi kè chiếc của Quang, nói với qua:

- Mẹ! Tao thấy có một xác nát bấy, thêm mấy vệt máu chạy dọc vào sâu trong rừng. Còn nguyên một bịch cơm cháy gói lá chuối chưa đụng tới. Tụi này chắc nằm canh mình từ hôm qua. Vụ này mà để tao báo-cáo về trung-tâm hành-quân cho. Danh-hiệu nó là gì? Hotel Quebec phải không?

Nói rồi, không đợi Quang trả lời, Bờ bốc máy:

- Hotel Quebec, đây Papa Bravo nghe rõ trả lời.
- Hotel Quebec tôi nghe, có gì cho qua đi bạn.
- Ờ...Tango Gold còn đó không?

- Tao đây, Bravo(Bờ), muốn gì cho qua lẹ lên, tao sắp zoulou đây.
- Lên hai lớn đi thẳng em. "Qua" muốn tâm-sự riêng.
- Mẹ! rắc-rối! rồi... lên.

Bờ bẻ cần đổi tần-số hàng chục lên hai nấc rồi nói:

- Ê, Thịnh "già", mày ghi sổ trực tụi tao tịch-thu được chiến-lợi-phẩm không đáng kể, địch phục-kích thất-bại, rút lui để lại nhiều vết máu. Vậy thôi, chi-tiết, Quang "baby" về sẽ viết báo-cáo sau. OK?

Tiếng Thịnh càu nhàu:

- Có vậy mà bày đặt lên hai xuống hai, rắc-rối. Thôi về "nhà cũ" cho tao làm việc.

Quang nhạc nhiên hỏi Bờ:

- *Lúc nãy mày nói với tao có xác một thẳng.*
- *Mẹ! Báo như vậy đủ rồi, Quang à. Nói có xác địch, lạng quạng mình có đường vào khiêng xác thẳng đó về cho tụi Tâm-Lý-Chiến triển-lãm lãm à. Gặp xếp Chiến-Tranh Chính-trị nào mát đây, dám chỉ-thị mình vác cuốc vác xẻng lên đào hố chôn cho đúng tình nhân-loại thì mệt nữa.*

Quang có vẻ khó chịu nhìn Bờ, không nói.

Hiểu ý, Bờ giải-thích:

- Mày ở lâu sẽ biết, vùng này tàn-bạo như vậy đó, lúc đầu tao cũng như mày, thấy bất-nhẫn, nhìn xác đồng loại rửa thối, thú rừng xâu xé, nhưng làm sao được, xác bạn-bè nhiều khi cũng bó tay, chết mất xác là thường, riết rồi cũng quen, chiến-tranh mà. Hơn nữa, thì-giờ đâu mà làm.

Quang lắc đầu rồi ra lệnh:

- Thôi, đủ rồi, mình ra điểm hẹn, trở lăm rồi.

Bốn chiếc PBR nối đuôi nhau phóng ra khỏi khúc sông oan-nghiệt.

Hai ngày sau, dẫn tàu về, Quang mệt phờ râu, mấy đêm liền hầu như thức trắng, lần đầu tiên ủi bãi nằm kích, chờ đánh chặn hậu đám tàn quân Việt-Cộng, Quang lo-lắng, hồi-hộp, đầu óc lúc nào cũng căng thẳng, làm chàng chẳng dám chớp mắt. Rồi mặc dù không đụng trận tí nào vì Biệt-Động-Quân đã xới tái nguyên một đại-đội quân Giải-Phóng, chẳng có mạng nào sống sót mà chém về cho chàng phục-kích, Quang cũng mệt đừ đừ vì thiếu ngủ và muối mòng tấn-công.

Về đến căn-cứ, Quang vào thẳng phòng Hành-Quân, nộp bản báo-cáo, trả sự-vụ-lệnh công-tác xong, chàng về phòng tắm rửa thay quần áo và ngủ thẳng một mạch cho đến chiều, Bờ đến lôi dậy rủ ra quán chợ nhậu với đám Biệt-Động-Quân mới đi hành-quân về.

Hãy còn mệt, Quang vừa đi vừa càu nhàu:

- Mẹ! Để yên cho tao làm thêm một giấc nữa phải đã không. Giờ này, nắng chói chang mà bắt lò mò cuốc bộ ra tuốt ngoài chợ, mày thiệt hết nói.
- Ê! Chưa bắt mày chào sân là may đó. Luật giang-đoàn mỗi lần công-tác về là phải có màn nhậu. Mày mới tới đáng lẽ là phải đãi nguyên đám tụi tao. Hên cho

mày là tụi Biệt-Động nhậu ăn mừng hôm nay rủ tụi mình ra. Mình cũng nên đi, ngủ bù lúc nào mà không được, thứ nhất là dân Biệt-Động vùng này chơi cũng đẹp lắm, thứ hai là sẽ học được kinh-nghiệm hành-quân trên bộ của tụi nó, rồi dựa vào đó mình phối-hợp yểm-trợ ăn "jeu" với nhau hơn. Ngoài ra tình-báo của tụi nó khá hơn cái đăm an-ninh tình-báo của Hải-Quân mình. Kỳ này để tao giới-thiệu mày với Thiếu-Úy Hiễn, bạn từ hồi trung-học, ra Thủ-Đức, chọn Biệt-Động-Quân Biên-Phòng. Cả mấy tháng nay, tiểu-đoàn nó bị gồng tại đây, như dân Địa-Phương-Quân. Năm trung-đội-trưởng gần năm nay, Việt-Cộng sợ nó như sợ cọp vậy.

Quang vẫn than tiếp:

- Nhưng còn mệt quá, uống vài tour chắc tao gục quá.
- Chưa yên đâu thằng em, ngày mai còn màn nhậu xã-giao với ông xã-trưởng gần huyện Khánh-Hòa nữa, ổng mới bầy được con kỳ đà, đem kho nước dừa đãi anh em mình. Mày phải ráng ra với tao, về vùng này chịu khó thăm viếng dân tình cho quen nước quen cái với người ta, tình-cảm dân miền Nam mình là như vậy đó, càng nhậu càng thân mà dân càng thân với mình là mình càng thọ. Mỗi lần tao ra nhậu, mà xã-trưởng ngồi tiếp tao vài chung rồi nói: "Lần này Thiếu-Úy Bờ làm lai rai vài sợi rồi về nghỉ sớm cho khỏe nghen" là biết liền, lo đường mà về trại gấp vì chắc-chắn tụi nó tối hôm đó sẽ về ruộng dân thu thuế, còn hôm nào mà xã trưởng vui-vẻ "Kỳ này tui với Thiếu-Úy nhậu chết bỏ đó nghen, không gục không về.." là mình yên-tâm chơi xả láng. Mẹ!! vùng xôi đậu mà mày. Không giữ cảm tình với dân là tiêu đó, em à.

Hôm đó, Quang chưa biết thêm được kinh-nghiệm hành-quân rừng núi của Biệt-Động như thế nào nhưng học được một lối nhậu lạ của nhóm bạn mới này: để trắng làm chuẩn, *bia* chỉ dùng để chữa lửa. Nhìn mà phát ớn, ly để "*xây chừng*" mà mấy khứa làm cái "ót", cạn ly, xong nốc *bia* ừng-ực "cho mát họng". Nhất là Hiễn, vị thiếu-úy Biệt-Động, trung-đội-trưởng trẻ tuổi của khóa 6/69, nốc rượu như nước lạnh. Nhậu được vài vòng, Hiễn khều Bờ rồi đưa cho xem một tờ truyền-đơn nhật được khi đi hành-quân, trong đó liệt kê những đầu ngụy quân bị "Giải-Phóng quân" treo giá. Đầu danh-sách là "ngụy" Hồng, đại-úy đại-đội-trưởng và "ngụy" Hiễn, thiếu-úy trung-đội-trưởng Biệt-Động, bên Tuần-Thám có "ngụy" Bờ, thiếu-úy thuyền-trưởng và "ngụy" Tâm "y-tá", thiếu-úy bên 43 Ngăn-Chặn. Đọc xong, Bờ mỉm cười:

- Không ngờ mạng tao cũng có giá dữ! Thằng nào thiếu tiền nhậu muốn "cầm" cho tụi nó, nói tao.

Sau một kỳ công-tác nữa, Bờ lấy phép thường niên về thăm mẹ. Quang ở lại, tham-dự vài lần hành-quân hỗn-hợp nhằm giải-tỏa bớt áp-lực của địch quân đang đè nặng lên khắp vùng. Những cuộc hành-quân qui-mô gồm Địa-Phương-Quân, Biệt-Động, Sư-Đoàn 7, hai Giang-Đoàn 52 và 53 Tuần-Thám, Lực-Lượng 70 Thủy-Bộ của Hải-Quân, còn có cả vài chiếc cánh chuồn của mấy chàng Không-Quân bay bướm. Kết-quả những cuộc hành-quân này thường làm bộ tham-mưu thất-vọng vì tổ-chức quá qui-mô, mất nhiều ngày giờ, thiếu thời-gian tính, địch thường tránh đụng, lân trốn hết, quân ta chỉ chạm súng lẻ tẻ với vài tiểu-đoàn cắc kè của Giải-Phóng miền Nam hoặc vài đơn-vị du-kích quân nằm vùng bị coi như vật thí thân. Bên ta thì vài thương binh, hoặc bị bắn sể, đập *mìn* hoặc lọt vào bẫy hầm công.

Một lần Quang được lệnh đến tải thương một chàng Địa-Phương-Quân đập bàn công, mũi tên có ngạnh, đâm thủng *bốt-đờ-sô* xuyên qua bàn chân trái, không rút ra được, đành phải khiêng về bệnh-xá, mượn cửa sắt của ông thợ sửa xe về cửa, may là mũi tên không tẩm thuốc độc. Vài hôm sau, đang nằm điểm phục-kích, máy lại réo Quang đi lãnh một anh chàng Biệt-Động bị một viên đạn bắn sể, xuyên qua

bắp đùi trái, chờ cả tuần-lẽ mà trực-thăng không xuống được. Kỳ đó Quang phải liều-linh thọc sâu vào con rạch nhỏ mới bốc anh chàng được, đem về đến căn-cứ, giòi từ trong vết thương rút ra lúc-nhúc, chàng y-tá phải đổ cả chai *alcohol* 90 độ vào vết thương rồi luồn khăn kéo lên kéo xuống mãi giòi mới rơi ra hết. Anh chàng mặt tái xanh, mồ-hôi đổ ra đầm-dề mà cố nghĩ rằng không rên để khỏi què với đám Hải-Quân đang bu quanh. Mặc dù những chuyển công-tác liên-tiếp này không gây hứng-thú lắm nhưng nhờ vậy Quang rút tĩa được nhiều kinh-nghiệm hành-quân yểm-trợ và quen thuộc dần với địa-thể khu-vực. Lúc Quang đang nghỉ bên hai ngày thì Bờ vừa hết phép trở về đơn-vị. Anh chàng đem theo một chồng thiệp cưới và rủ Quang đi đưa thiệp mời mọi người. Không may, thiên-hạ đi công-tác gần hết, Bờ đành phải gửi Sơn nhờ phát hộ. Xong xuôi, đôi bạn rủ nhau ra quán nhâm-nhi *cà-phê* tâm-sự. Bờ kể cho Quang về người vợ sắp cưới của mình, Lan, mà Quang có dịp gặp lúc cô ta theo mẹ Bờ lên tận tạm-trú-hạm *APL* ở Bạch-Đằng. Quang ngẩn người thốt lên:

- Trời! Mà cưới cái cô bé tí xíu đó hả? Bờ cười:

- Tí xíu gì, mậy! mười chín rồi đó. Mà gặp hồi đó thì còn nhỏ là cái chắc. Tao cũng vậy, coi như em út. Kỳ phép năm ngoái về ăn giỗ ông già tao, không ngờ cô nàng lớn bộn lại đẹp hết sẩy, lúc đầu nhận không ra, sau phát mê luôn, mà cô nàng cũng chịu đên tao nữa. Mấy tháng trước tao làm đơn nộp Tổng-Tham-Mưu xin phép cưới vợ, được chấp-thuận rồi chỉ chờ phép đặc-biệt nữa là xong.

Quang tùm-tím cười rồi hỏi:

- Mà năm nay nhiều tuổi rồi, Bờ?

- Tao hả? hai mươi hai rồi, tuổi này lấy vợ thì hơi sớm nhưng bà già tao muốn có cháu bông, mà tao thấy cũng tốt, sớm tối bà có Lan bên cạnh tao yên-trí hơn. Rồi anh chàng lảng qua chuyện khác:

- Tao vừa nộp đơn xin phép đặc-biệt, Chỉ-Huy-Trưởng chấp-thuận rồi, chỉ nay mai là tao về lo cho xong chuyện.

Vài ngày sau đó, Bờ bận rộn liên-miên, phần lo thu xếp đồ-đạc, phần lo ăn nhậu với hết đám bạn này đến đám quen kia mời vì đa-số bạn công-tác, không đi dự đám cưới của Bờ được. Cuối tuần đó, Quang được lệnh dẫn hai chiếc *PBR* về biệt-phái cho Nhà-Bè một tuần với nhiệm-vụ yểm-trợ mấy tàu dầu dân-sự di-chuyển qua vùng xuống tiếp-tế cho mấy bồn dầu dưới lục-tỉnh.

Hôm Quang đi, Bờ đến tận cầu tàu tiễn. Nhìn ánh mắt Bờ, Quang có cảm-giác như ẩn hiện một nét buồn lạ lạ, và chàng cũng thấy nao nao như lần chia tay vĩnh-biệt.

Đứng trông theo cho đến khi tàu Quang khuất hẳn, Bờ mới thông-thả quay vào phòng tiếp-tục thu dọn đồ-đạc.

Doanh trại vắng hẳn, Chỉ-Huy-Trưởng đi họp trên Sư-Đoàn hôm sau mới trở lại. Chỉ-Huy-Phó thì dẫn hết Lực-Lượng Tuần-Thám đi yểm-trợ cho cuộc hành-quân nhằm giải-tỏa bớt áp-lực địch đang đè nặng khắp nơi vì Cộng-quân tung chiến-dịch Thu Đông nhằm yểm-trợ cho những trận đánh quyết-liệt ngoài miền Trung.

Xử-lý thường-vụ là một trung-úy thâm-niên, trong tình-trạng thiếu nhân-lực, không dám tự-tiện ký giấy phép cho Bờ, yêu-cầu chàng chờ ngày hôm sau chỉ-huy-trưởng về sẽ ký.

Mãi đến chiều tối Thiếu-Tá Xuân mới về tới nơi, nhưng Bờ, mặc dù đã cầm giấy phép trên tay vẫn phải chờ đến sáng hôm sau mới có xe đi ra chợ.

Tối hôm đó, nằm phòng chán, Bờ mò ra câu-lạc-bộ, chọn một bàn cạnh cửa sổ, nhìn ra phía sông, lặng-lẽ ngồi uống cà-phê. Câu-lạc-bộ vắng hoe, đèn tối mờ mờ, chủ quán để nhạc Trịnh-công-Sơn với giọng ca lê-thê của Khánh Ly trong những bản nhạc đầy âm-hưởng chiến-tranh...

*“Đại-bác đêm đêm dội về thành-phố,
Người phu quét đường dừng chổi đứng nghe ...”*

Tiếng nhạc than-vãn thê-lương trong khung-cảnh vắng lặng làm Bờ chạnh lòng, nghĩ đến những lúc hăng-say đến độ liều-linh của mình mỗi lần đụng trận, Bờ khẽ rùng mình, nếu mình lỡ bị..., Lan sẽ ra sao, còn bà già chắc-chắn sẽ đau khổ vô cùng. Mấy tháng trước, Bờ đã được chứng-kiến cảnh gia-đình thẳng bạn cùng khóa, Tuệ “còi”, lẫn-lộn than khóc trước quan-tài phủ lá quốc-kỳ ba sọc đỏ. Thằng bạn ra trường chưa đầy một năm đã bị tử nạn vì mảnh hỏa-tiến 122 ly rơi trúng sân sau chiếc y-tế-hạm HQ 401 lúc đang lo nhiệm-sở tác-chiến chuẩn-bị vào sông Năm-Căn. Nghĩ tới cảnh Lan và mẹ chàng cũng than khóc như vậy nếu chàng có mệnh-hệ nào, lòng Bờ như chùng xuống, cảm-xúc đến ứa nước mắt, chàng thò tay vào túi áo trước ngực, rút điều thuốc run run bật quẹt châm rồi rít một hơi dài. Nhìn ra mặt sông phẳng-lặng, nhấp-nhô ánh trăng vàng nhạt mùa hạ tuần, Bờ thở dài. Vài phút sau, khung-cảnh yên-tĩnh hiền-hòa của dòng sông bỗng sáng rực ngọn hỏa-châu vừa được bắn lên, lơ-lửng trên nền trời, soi rõ từng cụm mây đen và làn khói trắng tương-phản át hẳn ánh trăng thơ mộng, rồi tiếng trọng-pháo “đề-pa” từ Củ-Chi và những tiếng nổ ầm-ì bắt đầu dội về.

Bờ thờ-thẩn nhìn cảnh-tượng biểu hiệu cho chiến-tranh, chết chóc, đầu chàng đặc sệt những ý-tưởng yếm thế, chán-nản. Nốc cạn ly cà-phê, rít mạnh một hơi thuốc, Bờ lắc đầu cố xua đuổi những ý-nghĩ hắc-ám vừa nảy ra, chàng thò tay vào túi áo, xoa xoa tờ giấy phép gập tư, và cảm thấy ấm lòng, yên-tâm nghĩ đến ngày mai sẽ được gặp lại mẹ và Lan yêu thương của chàng. Đang miên-man suy tưởng, Bờ bỗng giật mình vì tiếng tông cửa mạnh bạo và giọng Nam gốc Huế của Sơn ròm vang dội:

- Khoa, Trung-Sĩ Khoa có đây không??

Nhìn thấy vẻ hốt-hoảng của Sơn, Bờ lên tiếng hỏi:

- Chuyện gì đó mà? Thằng Khoa, tao mới thấy nó dưới cầu tàu. Hôm nay nó trực ứng-chiến với thằng Nam trên chiếc PBR của tao.

- Thì vậy, mà Thiếu-Úy Nam mới vừa bị ngã lộn giò đang nằm bệnh-xá chờ bó bột, thời-giờ thì gấp mà tao không kiếm ra thằng nào cả đành cho thằng Khoa đi một mình.

Nói xong Sơn hấp-tấp bỏ chạy ra ngoài. Nóng ruột lây, Bờ cũng đứng dậy, trả tiền rồi bước vội ra cửa. Nhìn về phía cầu tàu, không thấy bóng ai, chàng đi đến thẳng trung-tâm trực hành-quân. Vừa mở cửa bước vào, khung-cảnh bên trong sôi động ồn-ào khác hẳn bên ngoài, bốn nhân-viên trực 4 dàn máy truyền-tin VRC.46 liên-tục 24 trên 24 với 4 tần-số khác nhau. Một liên-lạc thẳng với Hành-Quân Lưu-Động Sông, Lực-Lượng 216.1. Một với đoàn chiến-đỉnh của Chi-Huy-Phó và một với bộ chỉ-huy hành-quân hỗn-hợp. Ba vị hạ-sĩ-quan đang cắm-cúi làm việc, tiếng máy oang-oang báo-cáo về, tiếng người trả lời ầm ộn, gây cho phòng trực một bầu không-khí cực kỳ căng thẳng. Sơn đang liên-lạc với đại-đội-trưởng của Biệt-Động, giọng viên thiếu-tá gần như năn-nỉ:

- Hotel Tango, bạn làm ơn cho vài con cá tới nhà lớn của tôi bốc mấy thùng con rồi thả xuống điểm hẹn của thắng thứ hai (trung-đội 2), ưu-tiên một dùm nghen bạn, tình-trạng khẩn-cấp lắm rồi.

Sơn vẫn ôn-tồn trả lời:

- Bravo Delta, bạn yên-tâm đi, mấy con cá lớn của tôi đang mắc phá rổ (khai thông) trên vùng Tango Hotel (Tuyên-Hóa) nhưng tôi sẽ cho hai con cá nhí đến bạn liền tức thì. Cho mấy thùng con của bạn sẵn-sàng tại chỗ hẹn thường-lệ.

Sơn vừa bỏ *com-bi* máy xuống thì một vị hạ-sĩ-quan trực đã gọi:

- Thiếu-Úy, tụi Biệt-Động kêu um sùm.

Sơn chạy lại bốc máy, tiếng Hiễn, trung-đội trưởng trung-đội 2, ồm ồm xen lẫn tiếng súng lớn nhỏ nổ dồn-dập.

- Trình thẩm-quyền, tôi đang bị ong đốt rát quá chừng, lại thêm mấy "ông già 81" đập cối xuống, hết đường tránh, mấy thùng con bị nặng, đang cố ra điểm hẹn với mấy con cá của bạn, xin gọi Tango Victor (tiếp-viên) gấp, đốt đám ong từ phía sau. Sơn ngắt ngang, trấn-an :

- Bạn cố-gắng chút đi, Tango Victor sẽ tới bạn liền.

Nói xong Sơn mệt-mỏi cúp máy, than với Bờ:

- Mẹ! mệt từ chiều tới giờ. Tụi Biệt-Động bị mấy tiểu-đoàn Việt-Cộng dí, quýnh cho tối tăm mặt mũi ở phía Bắc Lái-Thiên, năm chịu trận từ sáng tới giờ, chịu hết nỗi xin mình bốc ra khỏi bằng đường sông lại bị chặn hậu. Tao nghe nói xin pháo-yểm của Sư-Đoàn 7 từ Củ-Chi mà không ăn thua gì. Điểm hẹn ngay ngã ba Thị-Tính và sông Bé. Mình thì chỉ còn có hai chiếc ứng-chiến, thắng Nam bị như vậy đâu để nó đi được. Chi-Huy

- Trưởng chỉ-thị tao gọi Chi-Huy-Phó cho hai chiếc về mà họ cũng đang bị "block" trên Tuyên-Hóa cùng với Giang-Đoàn 53 Tuần-Thám. Có 2 LCM của tụi 40 Ngăn-Chặn biệt-phái cho mình nhưng gửi hai chiếc này lên thì chỉ có lùm xác đám Biệt-Động về chứ cứu giúp gì kịp. Chắc đành để Trung-Sĩ Khoa đi một mình vậy.

Nghĩ tới tình-trạng nguy-hiểm của Hiễn, Bờ ngần ngừ rồi nói:

- Sơn! Có một chiếc lên, tao sợ không đủ, mà thắng em Khoa này cũng chưa có kinh-nghiệm vùng này, thôi để tao đi với nó, bốc tụi Biệt-Động này cùng lắm chừng hai tiếng đồng-hồ chứ mấy.

Sơn gạt phắt đi:

- Mà yên tâm không?? Mai đi phép cưới vợ rồi, lộn-xộn chi nữa?

- Có sao đâu, tao tình-nguyện đi, ký giấy cũng được. Còn hơn ngồi nhà, không làm gì cũng thấy lạnh cẳng. Dầu sao, sáng mai mới có xe ra chợ.

Sơn im-lặng rồi nói:

- Để tao trình Chi-Huy-Trưởng.

Cả hai bèn mò đến gõ cửa phòng họp hành quân. Đang bận họp với bộ chỉ-huy Lực-Lượng 216.1, Thiếu-Tá Xuân cau-có hỏi có chuyện gì mà gấp gáp dữ vậy. Sơn trình-bày tự sự. Chỉ-Huy-Trưởng quay qua Bờ:

- Anh chắc-chắn không? Tôi sẽ dờ phép anh lại thêm một ngày.

Bờ trả lời:

- Đẳng nào sáng mai tôi mới đi được, Chỉ-Huy-Trưởng khỏi phải mất công đổi giấy phép.

Chỉ-Huy-Trưởng ngần ngừ rồi nói với Sơn:

- Thôi được, anh cho làm lệnh công-tác liền, tình-trạng khẩn-cấp lắm rồi.

Xong ông ta vội-vã trở lại phòng họp. Bờ xuống cầu tàu cho Khoa biết và lo chuẩn-bị khởi-hành ngay tức khắc. Khoa mừng-rỡ như cất được gánh nặng khi biết Bờ sẽ đi với mình. Kiểm-soát dầu nhớt, súng ống đạn-dược xong, Bờ ra lệnh phóng tối-đa qua căn-cứ của Biệt-Động-Quân. Đến điểm hẹn, toán tiếp-viện, gần hai tiểu-đội đã được GMC chở đến đang ngồi chờ. Bờ ghé vào, bắt tay với vị chuẩn-úy trưởng toán rồi giục mọi người lên tàu gấp. Chuẩn-Úy Toàn, tân trung-đội-phó của Hiến, thay thế Thiếu-Úy Hoa vừa tử-trận không đầy một tiếng đồng-hồ, đề-nghị với Bờ cho đổ quân cách chỗ dự trú khoảng nửa cây-số, vì sợ địa-điểm đổ quân bị lộ. Thấy có lý, Bờ chấp-thuận và cho Toàn biết tọa-độ điểm bốc quân của Hiến. Xong đầu đó, Bờ cho rút hai PBR lên nằm án-ngũ tại rạch Kè. Chia cắt canh gác đầu đó xong, Bờ nằm dựa lưng vào thành tàu nghỉ. Mấy hôm liền, ý vào vài ngày phép sắp tới, Bờ nhậu thả dàn với những nhóm bạn đến mừng, bây giờ mới thấm. Chàng mệt-mỏi nhắm mắt lại rồi chập-chờn giấc ngủ dần đến, đập-dùi đều đặn theo nhịp sóng vỗ. Rồi chàng chợt tỉnh dậy, chưa kịp định thần hẳn, tiếng máy kêu cứu lẫn tiếng súng nổ vọng về dồn-dập. Nhìn đồng-hồ tay, Bờ hấp-tấp ngồi bật dậy, vội-vã ra lệnh cho Khoa cặp tàu vào, chuyển hai nhân-viên qua và nói:

- Để hai thằng qua anh, tôi chỉ giữ Hạ-Sĩ Phúc thủ khẩu 50 đúp được rồi. Mình phải dzot tới điểm hẹn liền, tụi Biệt-Động bị nặng, anh úi thằng vô, nói tụi nó phụ chuyển thương cho lẹ, nhớ nghen.

Khoa gật đầu, chờ hai nhân-viên của Bờ qua xong, ấn lút cần số phóng thẳng, Bờ nhanh nhẹn nối sát đuôi. Gần đến điểm hẹn, tiếng súng nổ càng lớn, hỗn-loạn nào động đang xảy ra trên bìa rừng, vài viên đạn trọng-pháo hụt mục-tiêu, lọt ra khỏi bờ, nổ bắn tung đất bùn và nước sông, hai chiếc PBR Giang-Đoàn Tuần-Thám vẫn ào-ào phóng bạt mạng. Đến nơi, thấy Hiến và đám "rắn-ri" vừa bắn vừa cố rút dần xuống ven sông, Bờ cho Khoa lúi thẳng vào đón, còn chàng lênh-bềnh bắn che hai bên bìa rừng. Khoa đón xong đám Biệt-Động, đang cố rút ra khỏi bờ một cách khó-khăn vì tàu chở quá nặng. Thấy vậy, Bờ quay đầu chiến-đỉnh định rà vào đón bớt sang nhưng tàu như bị vướng không di-chuyển được, chàng nhìn vội lại phía sau lái, thấy đám lục-bình bám quanh đuôi tàu, chợt nhớ ra, chàng hoảng-hốt hét lớn định ngưng máy nhưng đã trễ. ...Ăm..!! Một tiếng nổ long trời lở đất. Mắt bị chói lòa, tai ù đi, không một cảm-giác đau-đớn, Bờ thấy mình bay bổng lên trên không trung, chơi-với rồi rơi xuống. Khoa và mọi người trên chiếc PBR còn lại thất-thần há hốc mồm nhìn, khối nước và lửa đẩy tung chiến-đỉnh của Bờ bay lên cao, vỡ thành từng mảnh. Gần nửa chiếc rơi xuống lật úp rồi chìm hẳn, mặt sông lênh-bềnh đầy những mảnh tàu hầy còn phùng-phục lửa. Sức nổ tổng chiếc của Khoa bắn vào sát bờ lạch lao-chao như muốn lật ngang. Hiến hoảng-hốt vì cả trung-đội còn lại hơn mười mạng đều ở trên chiến-đỉnh, chàng vội-vã giục Khoa:

- Trung-Sĩ, cho tàu dzọt đi, lẹ không bị trúng pháo bây giờ.

Khoa như chột tỉnh, một mặt ra lệnh cho nhân-viên, bắn xối-xả vào hai bờ rừng, một mặt cố tổng hết máy, kéo chiến-đỉnh ra giữa dòng rồi đổi hướng chạy thẳng. Bốc ống liên-hợp, Khoa lấp-bấp báo-cáo về, giọng vừa nghẹn-ngào, vừa hoảng-hốt:

- Hotel Quebec, alfa 2 tôi gọi ... trình thẩm quyền, số 1 của tôi tiêu rồi ... số một bị dính rồi ... còn con cá của tôi khảm quá, bỏ hết muốn nổi, xin yểm-trợ gấp gấp ... nhắc lại, xin yểm-trợ gấp.

- Alfa 2, alfa 2, bạn bình-tĩnh đi, tôi gửi liền hai con kinh-ngư lên bạn bây giờ, sẽ gặp bạn tại A9, B10 chờ đi.

Nghe căn-cứ hứa sẽ gửi tiếp-viện đến, Khoa tạm yên-tâm, quay qua Hiến:

- Tàu chở nặng quá Thiếu-Úy, chạy hết muốn nổi, điều này tụi nó mà để cho một phát là tiêu cả đám. Nhìn con tàu rề-rề chạy trong lòng sông hẹp, Hiến cũng ớn nhưng cố trấn-an Khoa:

- Trung-Sĩ đừng lo, trước khi rút về mé sông, tôi đã kê tụi vịt cồ (pháo-binh) từ Củ-Chi khạc tự-do vùng này rồi, giờ cha con bác Hồ nhà nó lo trốn pháo còn chưa xong, hơi đâu mà phục-kích nữa chứ.

Mà thật, tiếng trọng-pháo vẫn còn đang nổ vang dội khắp bìa rừng. Cả tàu dần dần lấy lại tinh-thần, bắt đầu bàn tán vụ nổ chiếc *PBR* của Bờ. Hạ-Sĩ Chung thắc-mắc:

- Sao không thấy xác ông Bờ và thằng Phúc đâu hết trơn, ngay chỗ tàu rớt xuống cũng không có tằm hơi gì hết. Mà thiệt số tui và thằng Hòa chưa tới nên xui khiến ông Bờ đưa hai thằng qua bên này chứ không cũng tiêu luôn theo ống và thằng Phúc rồi.

Khoa đưa tay gãi đầu, mắt rơm rớm, phân trần với Hiến:

- Ông Bờ cho hai thằng em qua phụ tui giúp mấy ông chuyển thương binh. Bên đó chỉ còn có Hạ-Sĩ Phúc và ống thôi. Trời ơi!! Đáng lẽ mình phải cố tìm xác ống và thằng Phúc đem về ... thiệt ... khổ quá mà! Hiến lại an ủi:

- Đẳng nào chuyện cũng xong rồi, sáng mai mấy anh trở lại kiểm dễ hơn, chứ bây giờ tối om, kiểm sao nổi, lạng quạng lại bị vài trái B40 là ngòm cả đám.

Vừa lúc đó, tiếng máy tàu từ xa nổi rõ dần và bóng hai chiếc *LCM* của giang-đoàn 40 Ngăn-Chặn đang ào-ào chạy đến. Mừng rỡ, Khoa hú còi gọi, xong quay lại hướng ngã ba Thị-Tính, lẩm bẫm:

- Xin lỗi ông thầy nghen, mai tui tôi sẽ trở lại kiểm cho ra ông thầy và thằng Phúc. Nếu linh-thiên xin phù-hộ cho anh em có dịp phục-thù.

Hôm Quang xách tàu từ Nhà-Bè về lại căn-cứ, chàng không khỏi ngạc-nhiên khi nhìn thấy cảnh lao xao trước sân trại gần phòng Chỉ-Huy-Trưởng, bóng mấy người đàn bà, Sơn và cả Chỉ-Huy-Trưởng cũng có mặt. Cặp tàu xong, đến phòng hành-quân, chưa kịp làm thủ-tục trả sự-vụ-lệnh công-tác, Quang đã vội hỏi vị thượng-sĩ trực:

- Thượng-Sĩ, có vụ gì mà thiên-hạ bu đông trước phòng Chi-Huy-Trưởng vậy?
- Ủa? Thiếu-Úy chưa biết sao? Gia-đình ông Bờ đó, hai ngày nay rồi, họ tới than khóc từ sáng tới tối...

Quang bàng-hoàng, linh-tính báo cho chàng biết có chuyện không may xảy ra cho Bờ, chàng hấp-tấp ngắt ngang, giọng run run:

- Sao? Còn Thiếu-Úy Bờ đâu? Chuyện gì xảy ra vậy?

Vị thượng-sĩ tròn mắt nhìn Quang rồi như chợt nhớ ra:

- À! Thiếu-Úy mới đi biệt-phái về, hèn chi không biết, Ông Bờ ổng bị rồi, tàu trúng mìn, mất xác luôn.

Chưa kịp nghe hết, Quang thả xách tay xuống sàn, quăng tờ sự-vụ-lệnh lên bàn rồi quay đầu hối-hả chạy ra phía văn-phòng Chi-Huy-Trưởng. Gần tới nơi, Quang đã nghe tiếng than khóc của Lan, vợ sắp cưới của Bờ vang lên nức-nở:

- Trời ơi là trời! Mấy ông ác nhân ác đức, biết anh Bờ sắp lấy vợ mà còn bắt anh đi công-tác để anh bị bắt-đắc-kỳ-tử như vậy. Anh Bờ ơi! Phải chi anh nghe lời em chịu về làm cầu-thủ đá banh cho hội tuyển quân-đội thì yên thân rồi, ham chi cái thứ lính sông cực-khổ, nguy-hiểm chi vậy để giờ chết mất xác. Mà mấy ông không còn lương-tâm nữa sao? Giờ cũng không chịu đi lấy xác anh Bờ trả lại cho người ta. Anh Bờ ơi! Anh sống khôn chết thiêng, về đây coi đám bạn anh nè, lúc nào anh cũng khen họ tốt hết. Trời ơi, đồ vô trách-nhiệm mà.

Rồi như không dẫn được xúc-động, Lan chồm tới trước mặt Chi-Huy-Trưởng xia-xói. Thiếu-Tá Xuân đứng im, chịu trận, không nói không rằng. Một vị hạ-sĩ-quan nóng lòng định bước ra cản lại nhưng Thiếu-Tá Xuân dang tay chặn lại:

- Anh để mặc chị, để chị xả hết nỗi xúc-động trong lòng, tôi chịu được mà. Sơn tức-tối bước ra:
- Xin chị bớt giận một chút chớ? Bờ là người bạn tốt, sĩ-quan giỏi, ai mà không thương tiếc. Nhưng biết làm sao bây giờ? Chuyện đã xảy ra rồi, hơn nữa, thân làm lính trong chiến-tranh, ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra nè! Không lẽ lập gia-đình xong là ngồi nhà không đi công-tác nữa sao hi? Rồi cũng có thể có ngày tới lượt tụi tôi, tránh sao được. Giờ chúng tôi khuyên chị nên bình-tĩnh về phụ bác gái lo vụ ma chay cho Bờ đi đã, Bác và chị cần gì, chúng tôi cũng sẵn-sàng giúp hết.

Thấy Sơn có lý, Lan đành im nhưng mặt vẫn cau-có, âm-ức rồi quay qua Sơn:

- Ông nói về làm ma chay, vậy xác anh Bờ đâu, tụi tôi lấy chi mà làm ma với chay? Cả mấy ngày rồi, nói là vô kiểm không thấy xác, thật sự mấy ông chết nhất, không dám vô tới nơi vì chỗ đó nguy-hiểm, vậy mà nữ đẫy anh Bờ vô để anh bị chết oan-ức.

Nói xong Lan lại hướng về phía sông rầm-rức khóc. Quang lặng thinh nhìn bà mẹ Bờ, bà cụ không la hét than-vãn, chỉ lúc nào cũng quỳ xuống phía sông, tay chấp nắm nhang, nước mắt chảy ròng ròng, miệng rên-rĩ:

- Bờ ơi, con ơi, Bờ ơi, con ơi!

Quang cũng mũi lòng, ứa nước mắt. Tội thân bà cụ, chồng mất trong chiến-tranh lúc anh em Bờ còn nhỏ, con lớn đã hy-sinh trong kỳ Tết Mậu-Thân, giờ lại đến lượt

Bờ. Chàng nhớ có lần Bờ dẫn chàng về thăm mẹ, bà cụ toét miệng cười, vừa bồm-bồm nhai trầu vừa nói:

- Bác cũng mừng, con à! còn mỗi thằng Bờ, nhờ chính-phủ thương cho phục-vụ gần nhà nên đôi lúc còn có mẹ có con thủ-thỉ với nhau.

Quang thở dài khẽ lắc đầu, bước đến gần Lan:

- Chị Lan à! Tôi là Quang, bạn thân với Bờ, tôi từ xa về tới, giờ mới biết chuyện không may xảy ra cho Bờ. Chị và bác cứ yên-tâm, tôi hứa bằng đủ mọi cách sẽ đem xác Bờ về. Chị tin tôi đi, bây giờ chị đưa bác vào câu-lạc-bộ ngồi nghỉ đỡ, nếu không bà cụ chịu không nổi thì còn mệt nữa.

Lan ngỡ ngợ nhìn Quang, chàng nói tiếp:

- Kỳ trước, có lần chị theo bác gái lên thăm Bờ gặp tôi rồi.

Lan vẫn sùi-sịt, im-lặng, không nói gì. Quang quay qua đỡ bà mẹ Bờ dậy, bà cụ ngỡ-ngác nhìn, để yên cho Quang dìu đi. Quang vừa đi vừa đỡ bà cụ:

- Để con đưa bác vô đây nghỉ đỡ, con sẽ kiếm thằng Bờ về cho bác ghen.

Bà cụ tươi ngay nét mặt:

- Ở ... ở ..., con ráng kiếm xác nó về dùm cho bác, để nó chết bờ chết bụi lạnh-lẽo tội-nghiệp lắm con ơi!

- Dạ... dạ... con sẽ kiếm được mà bác.

Lan, lúc đó cũng lấy khăn ra hỉ mũi, lau mắt rồi lui-thủi bước theo hai người. Gọi nước cho hai người xong, Quang chạy qua phòng Chỉ-Huy-Trưởng. Đang ngồi tư-lự trước chõng hồ-sơ, Thiếu-Tá Xuân vội-vã lên tiếng khi vừa thấy Quang gõ cửa bước vào:

- Sao anh Quang, họ như thế nào rồi?

- Dạ, họ đang ngồi nghỉ trong câu-lạc-bộ, nhất định lấy xác Bờ xong mới về.

Rồi không đợi Chỉ-Huy-Trưởng nói, Quang tiếp luôn, giọng hơi gay-gắt:

- Xin lỗi Chỉ-Huy-Trưởng, tôi cũng chưa hiểu câu chuyện ra sao, trước khi đi công-tác, tôi biết chắc Thiếu-Úy Bờ đã có giấy phép đặc-biệt cưới vợ của Chỉ-Huy-Trưởng ký rồi mà sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Thiếu-Tá Xuân ngập ngừng chưa kịp nói thì vừa lúc đó Sơn gõ cửa bước vào, vội-vàng lên tiếng:

- Chỉ-Huy-Trưởng, xin phép Chỉ-Huy-Trưởng cho tôi được giải-thích với Thiếu-Úy Quang, vì tôi cũng phần nào bị ân hận về chuyện này.

Quay qua Quang, Sơn nói:

- Hôm đó, đụng lớn, Chỉ-Huy-Phó dẫn hầu hết chiến-đỉnh của hai giang-đoàn đi dự cuộc hành-quân tận Tuyên-Hoá, căn-cứ còn có chiếc của thằng Bờ do Thiếu-Úy Nam trực thể và chiếc của Trung-Sĩ Khoa. Lúc đó tụi Biệt-Động-Quân bị nặng, xin tiếp-viện và tải thương. Xui cái là Nam nó bị tai-nạn vào phút chót, phải vô bệnh-

xá. Nghĩ tới Thiếu-Úy Hiển, bạn thân của nó bên Biệt-Động, lại sợ Trung-Sĩ Khoa đi một mình bị dính nên Bờ tự-động tình-nguyện đi, tao cũng đã khuyên nhưng nó không nghe. Thiệt số của nó vậy mà, Quang. Nếu chiều hôm đó nó theo kịp tụi GMC ra chợ thì đâu có chuyện. Nghe tin nó bị, tụi tao rầu hết sức, tao còn giữ một xấp thiệp nó nhờ chuyển cho mấy đứa bạn đi công-tác chưa về.

Quang rầu-rĩ đấm mạnh vào lòng bàn tay rồi lại hỏi:

- Vậy còn vụ vớt xác nó, hai ba ngày rồi mà không có ai chịu lên kiểm xác của Bờ và Hạ-Sĩ Phúc sao?

Thông-cảm cho Quang và Bờ vẫn là cặp bài trùng xưa nay, Quang có nóng lòng hay bức tức là chuyện thường, nên Chỉ-Huy-Trưởng nhỏ nhẹ:

- Sao lại không anh Quang! Tôi đã cho Trung-Sĩ Khoa theo chỉ đường cho Chỉ-Huy-Phó dẫn bốn chiếc PBR lên tận nơi tìm mà không ra, hai ngày liền, đụng độ mấy lần với tụi nó mà vẫn không tìm ra xác anh Bờ được.

Sơn tiếp lời:

- Còn xác Hạ-Sĩ Phúc, kiểm được một bên với đầu. Hôm sau, có dân tới báo thấy nửa xác bị sức nổ bắn tuốt lên trên nóc chòi của họ, nhờ họ ra thăm ruộng, mới thấy bèn đi báo liền.

Quang buồn-bã tiến đến trước mặt Thiếu-Tá Xuân:

- Chỉ-Huy-Trưởng, tôi mới về công-tác, đáng lẽ được nghỉ hai ngày nhưng tôi xin đi vớt xác Thiếu-Úy Bờ về, tôi sẽ kiểm vài nhân-viên nào tình-nguyện theo tôi.

Chỉ-Huy-Trưởng lắc đầu quây quây:

- Không được, tình-hình bây giờ rất nguy-hiểm, tụi nó kiểm-soát gần hết mạn Bắc sông Thị-Tính với rạch Kè, lại có tin tụi nó sẽ tấn-công đồn mình bất cứ lúc nào, tôi lấy cớ gì cho anh đi công-tác trên đó chứ?

Sơn cũng khuyên:

- Thôi Quang à! Mà nên nghĩ lại đi, một thằng hy-sinh đủ rồi, thêm mà và mấy nhân-viên nữa thì Chỉ-Huy-Trưởng biết ăn nói làm sao? Mà thật sự tụi tao đã cho lũng kiểm khắp nơi rồi, kể cả các rạch xuôi theo dòng nước xuống tới gần căn-cứ, mà tìm thêm cũng vô ích.

Quang mặt đanh lại, cương-quyết xin đi, có bị phạt quân-kỷ cũng chịu. Chỉ-Huy-Trưởng không biết nói sao, định dùng quyền chỉ-huy cấm quân Quang mấy ngày nhưng Sơn bỗng nghĩ ra một cách:

- Chỉ-Huy-Trưởng! hay mình để Thiếu-Úy Quang đi với công-tác là kéo chiếc PBR của Bờ về, kỳ trước công-tác tìm xác, giờ đi kéo tàu. Vùng đó tuy hơi nguy-hiểm nhưng vẫn còn những cuộc hành-quân của đơn-vị bạn dọc theo hai bờ sông.

Ngần-ngừ một lúc, Chỉ-Huy-Trưởng tặc lưỡi rồi nói:

- Được rồi, vậy tôi sẽ cho anh đi công-tác đặc-biệt 24 tiếng với mục-đích kéo chiếc tàu về hoặc phải phá hủy nó hoàn-toàn. Sơn, anh ra nói ban văn-thư thảo lệnh công-tác.

Quang mừng-rỡ, cảm ơn Chỉ-Huy-Trưởng và Sơn rồi chạy vội ra cầu-lạc-bộ. Gặp Lan và bà mẹ Bờ, chàng báo tin cho họ biết, rồi tiễn họ về dần sáng mai chờ tin chàng. Bà cụ và Lan đành phải nghe theo. Đợi hai người ra đến cổng trại, chàng định quay xuống bến tàu thì bà mẹ Bờ gọi giật lại, thốn-thức:

- Quang à! nếu con đi bác cũng mừng lắm, hy-vọng được thấy mặt thẳng Bờ lại, nhưng con cũng ráng cẩn-thận nghen con, rùi con có mệnh-hệ nào, bác buồn thêm nữa a con.
- Dạ bác đừng lo, con sẽ cố-gắng cẩn-thận. Kia xe tới rồi, thôi bác và chị Lan về nghỉ đi.

Xe đi khỏi, Quang quay vào, đi thẳng xuống cầu tàu, tìm đến chiếc *PBR* của Khoa, nhờ Khoa dẫn đường đến chỗ Bờ bị *mìn*. Đang tua nghỉ bến, Khoa hăng-hái nhận lời theo Quang ngay. Hải lòng, chàng chạy ngược lên cầu-lạc-bộ gặp Hồng và đám nhân-viên của chàng. Biết ý-định của Quang, cả bọn nhao-nhao đòi lên phòng Chỉ-Huy-Trưởng ký tên tình-nguyện theo Quang. Trung-Sĩ Hồng đặt ly *bia* xuống bàn, đứng thẳng dậy:

- Ai chớ Thiếu-Úy Bờ là tui xin hết mình. Chừng nào mình đi đây, Thiếu-Úy?
- Thì đợi có sự-vụ-lệnh, lấy dầu lấy nước xong, khoảng hơn nửa đêm là mình dzọt, tới đó sáng sớm giờ nước lên để tìm hơn, nhớ là mình chỉ có 24 tiếng thôi đó nghen, anh em. Bây giờ anh em ráng về nghỉ đi, đừng nhậu nữa, sau vụ này tui sẽ đãi mầy anh em một bữa nhậu thả giàn ngoài chợ.

Cả bọn đồng loạt đứng dậy, nốc nốt ly *bia* rồi Trung-Sĩ Hồng kêu tính tiền. Tối hôm đó, Quang và Hồng đích thân lái *PBR* đi lấy dầu, kiểm-soát súng ống đạn-dược, qua bên bệnh-xá mượn một *băng-ca* vải, cuộn tròn lại đem xuống tàu. Khoảng hai giờ sáng, Quang tạt vào phòng hành-quân lấy sự-vụ-lệnh rồi xuống cầu tàu, cả thủy-thủ-đoàn của hai chiếc *PBR* đều đến đầy-đủ, chỉ thiếu có mỗi Khoa, trễ hẹn đã hơn 15 phút, Trung-Sĩ Hồng tức giận chửi thề:

- Thằng cà chớn, chết nhát hay sao mà không dám xuống đi, Thiếu-Úy để tôi lên kéo đầu nó xuống. Quang vội cản lại:
- Khoan đã, chờ ảnh thêm vài phút nữa, nếu không thấy mình cũng đi, tôi có tọa-độ chỗ bị *mìn* rồi. Nhớ kỹ, chuyến đi này tôi không ép ai hết, anh em tình-nguyện theo tôi rất cảm-động. Trung-Sĩ Khoa không muốn đi cũng phải, ảnh còn có gia-đình, con nhỏ, không giống tui mình độc thân một mình.

Cả bọn im-lặng, hậm-hực, vài phút sau, bóng Khoa học tốc chạy xuống, mọi người đều mừng-rỡ, đưa tay đỡ qua tàu. Lên tàu xong, Khoa vừa thở vừa nói:

- Xin lỗi Thiếu-Úy, tại tôi mắc bận một chút việc.

Trung-Sĩ Hồng cầu nhậu:

- Mẹ! bận gì mà phút chót vậy mậy, ráng "cả rửng" vợ một phát rồi mới đi phải không??
- Bậy bạ! Mầy nói vậy tội ngập đầu! Nói thiệt với tui mầy, từ hồi xảy ra vụ Thiếu-Úy Bờ và thẳng Phúc, tao ăn ngủ không yên, hồi-hận bỏ họ lại. Về, tao có làm bàn

thờ sau nhà. Hồi nãy, trước khi đi, tao khẩn ông Bờ có linh-thiên thì ráng giúp tụi mình kỳ này kiếm được xác ông về cho mồ yên mà đẹp mà tao cũng yên lòng nữa.

Nghe Khoa nói, cả bọn yên-lặng một lúc rồi Quang khẽ ra lệnh:

- Thôi, tụi mình đi, anh Khoa qua chiếc tôi, tụi mình dẫn đầu.

Nhìn đồng-hồ dạ quang trên tay, Quang thấy gần 2 giờ 30 sáng, chàng bốt máy truyền-tin báo cho phòng hành-quân:

- Hotel Quebec, Hotel Quebec, mấy con cá bắt đầu "zoulou"(khởi-hành), nghe rõ?
- Năm trên năm, chúc bạn may-mắn.

Quang và Hồng tuân-tự cho tàu tách bến, tiến ra giữa dòng rồi đổi hướng phóng thẳng vào khúc sông dẫn đến khu rừng đen ngòm dài thăm-thẳm. Quang lẩm bẩm: - Chỗ Bờ bị mìn, theo Khoa nói là nằm phía Bắc của Bình-Dương, khoảng 10 dặm trên ngã ba Thị-Tính, dưới rạch Kè khoảng 5 dặm, từ đây tới đó cũng cả hai tiếng, thôi được, cứ tà-tà đi, gần sáng sẽ tính. Hai chiếc PBR, đèn đóm tối thui, lằm-lũi lướt trên mặt sông hẹp, lập-lòe ánh trắng đêm lúc mờ lúc tỏ, nước sông hạ dòng chảy siết đập vào mũi tàu rào-rào hòa lẫn với tiếng máy rầm-rì. Tất cả mọi người đều im-lặng, ngồi yên trong vị-trí, sẵn-sàng. Khoảng hơn 4 giờ, trời sáng dần, Khoa khẽ nói với Quang:

- Bắt đầu khúc này là nguy-hiểm rồi, Thiếu-Úy, mình phải cẩn-thận một chút.

Vừa lúc đó, Hồng cũng gọi máy là đã thấy chiếc PBR của Bờ nằm lật úp phía trước mặt khoảng 200 thước. Quang cho giảm vận-tốc, cắt đặt người phòng-thủ xong, chàng ra lệnh cho tắt cả nhân-viên quan-sát dọc theo hai bên bờ, để ý đến cả những khúc rạch bắt chéo ngang con sông. Tìm kiếm, lòng vòng quanh khu-vực chiếc tàu chìm gần tiếng đồng-hồ mà không thấy tung-tích gì của xác Bờ, ngay cả những vật-dụng, mảnh quần áo hy-vọng vướng mắc đâu đó mà cũng không có. Cả bọn chán-nản, Quang bực tức quay qua Khoa:

- Trung-Sĩ Khoa, anh có chắc chiếc của Thiếu-Úy Bờ bị dìm ở khúc này không hay bị trôi dạt xuống đây. Khoa tức-tối gãi đầu:
- Thiếu-Úy à! Tôi nhớ y trang như ngày hôm qua vậy đó! Chiếc của tôi ủi bãi phía bờ Nam kia.

Vừa nói Khoa vừa đưa tay chỉ phía trước mặt, rồi tiếp:

- Còn ông Bờ ông lênh-bềnh tại đây để yểm-trợ cho tôi. Lúc tôi vừa kéo ra là ông bị dìm liền. Cả 100 ký TNT chở bộ giỡn sao, tàu banh teng bét ra mấy mảnh, chúi mũi xuống lòng sông còn trôi đi đâu nữa chớ.

Quang cau-có, gặng :

- *Vậy trước đó ông với anh làm gì?*
- *Da ... Ơ ... tui và ông ...*

Quang ngắt ngang:

- *Không lẽ lênh-bềnh suốt mấy tiếng liền ở đây sao, tôi biết tính Thiếu-Úy Bờ, ít khi nào ông nằm chỗ nào lâu hết trơn đó.*
- *À, phải rồi, Thiếu-Úy! Trước đó tui tui nằm kích ở góc rạch Kè, ngược dòng cách*

đây chừng 5 dặm thôi hà, khi nghe tụi Biệt-Động-Quân kêu cứu, ông với tôi mới giông thẳng xuống đây.

Quang không nói không rằng, im-lặng một lúc rồi ra lệnh cho Hạ-Sĩ Thơm quay tàu, ngược dòng đến tận rạch Kè. Trung-Sĩ Hồng và cả bọn lắc đầu, nghĩ Quang làm một chuyện vô ích, nhưng thấy chàng đang nóng nên lảng-lặng nghe theo. Hai chiếc PBR ngược dòng chậm-chậm lên phía mạn Bắc của con sông dẫn thẳng đến vùng Lái-Thiêu. Gần đến rạch Kè, Quang cho tàu rà sát gần bờ lạch, tất cả chú tâm quan-sát hai bên. Một lúc sau, Hạ-Sĩ Thơm bỗng nhiên rú lên:

- Trời đất! Mẹ ôi, coi kìa ông Quang!

Cả bọn nhìn theo hướng Thơm chỉ, há hốc mồm nhìn vào chùm đước xà ngang giữa lạch. Xác Bờ nổi to, chương phồng lên như một người nộm bằng cao-su, hai tay dang rộng như muốn bầu vú vào nhánh cây, cánh tay áo toạc rách vướng vào thân cây khô của bụi đước, người Bờ lật úp, dật-dờ theo nhịp sóng vỗ. Trung-Sĩ Hồng định xông thẳng vào nhưng Quang thét lên:

- Khoan đã, coi chừng bẫy.

Rồi Quang lẩm bẩm:

- Xin lỗi mày ghen Bờ.

Đưa khẩu M16 lên, Quang bắn một tràng quanh Bờ, không ăn thua gì, chàng ứa nước mắt cho Hạ-Sĩ Chung bấm khẩu đại-liên *đúp* trước mũi, đạn bay chéo quanh bờ rạch, lồm chồm xuống nước, có viên ghim thẳng vào người Bờ, tiếng súng vang dội cả khu rừng, xé tan bầu không-khí tĩnh-mịch của buổi sáng sớm. Hạ-Sĩ Trực lo-lắng:

- Ông thầy, không làm lạ, thám báo của tụi nó nghe tiếng súng, kéo cả bầy ra bây giờ. Chắc ăn, tôi thấy đại một trái M79 ghen ông thầy.

Quang cũng đang lo-lắng, bực mình quắc mắt nhìn Hạ-Sĩ Trực:

- Mày thấy M79 cho chắc ăn thì tao còn vác cái gì của Thiếu-Úy Bờ về, hả hả. Thôi tài lanh hoài, để đó tao.

Quang cho tàu tiến gần hơn, Trung-Sĩ Hồng nói với qua:

- Lè lẹ đi ông ơi, tôi che cho ông đây.

Rồi Hồng bắt đầu cho rải đại-liên lên quanh bờ rạch vì biết chắc đã bị lộ. Khoát tay cho Thơm rà tàu gần xác Bờ, Quang thấy cả bên hông Bờ bị mất mảng sườn, máu đổi màu đen thẫm, cá vẫn long tong rìa, mùi hôi thối bốc lên nồng-nặc, đám ruồi muỗi thấy động, bay vung tứ tán, Quang oẹ khan liên-tiếp, rồi nhìn thấy hai thẻ bài đang lật phật theo ngọn sóng, cổ nín thở, chàng thò tay chộp lấy dẹt mạnh, xác Bờ tuột ra, sợi dây buộc hai thẻ bài đứt rời. Quang bỏ nhanh vào túi quần, đỡ lấy *băng-ca* Hạ-Sĩ Trực đưa, thọc xuống dưới xác Bờ định xốc lên nhưng nước cứ làm tuột xác xuống lại. Vừa bực mình vừa lính quỳnh sợ tụi Việt cộng mò đến, Quang đưa *băng-ca* cho Trực, chàng nhảy đại xuống nước, chụp vào lưng Bờ để giữ cho khỏi trôi, không ngờ thịt đã bủng, bàn tay của Quang lờ đờ thọc sâu vào người Bờ, chàng hoảng-hốt la lên, rút vội tay ra quậy xuống dưới nước rồi đưa lên giữ chân Bờ, miệng dục Trực xốc *băng-ca* lên. Trên tàu, Hạ-Sĩ Trực và Trung-Sĩ Khoa luôn đưa *băng-ca* xuống dưới xác Bờ rồi bẫy mạnh lên. Nước rơi lã chã xuống đầu Quang, chàng rùng mình, vội-vã lội ra phía trước chiến-đỉnh rồi đưa tay cho Hạ-Sĩ Chung kéo lên tàu. Không đợi ra lệnh, Hạ-Sĩ Thơm tổng hết cần số, tàu dzọt mạnh ra cửa lạch, trở vào sông Bé. Trung-Sĩ Hồng cũng nhanh nhẹn đeo díp theo bên

gót. Vừa vặn lúc đó, từng tràng tiếng AK.47 vang dội, đạn bay đuổi theo, ghim leng keng vào thành tàu, hết đà rơi lổm chổm xuống mặt sông. Hạ-Sĩ Trực cười khoái trá, đứng hẳn dậy, hét:

- Tụi bay muốn hả? Đây nè, tặng tụi bay hai trái của ông Bờ! Hà ... hà ...

Nói rồi, Trực bấm cò khẩu phóng-lựu M79, hai quả đạn nối nhau bay vào phía bờ rừng chụp nổ chát-chúa. Đang cười, Trực bỗng hự mạnh một tiếng, rồi ngã ngổ xuống, miệng chửi thề:

- Mẹ! Tao bị dính rồi.

Trung-Sĩ Khoa vội nhẩy xổ đến, định đỡ nhưng Trực khua tay nói:

- Ô! Không sao, bị ghim một viên kẹo bên cánh tay trái thôi, nhắm nhò gì mà lo, anh Khoa.

Khoa tức mình cú nhẹ lên đầu chàng hạ sĩ mới 17 tuổi đã ham đi lính mà còn muốn làm tài lanh:

- Lộn xộn mầy, máu tuôn lùm lum kia, để đó tao băng cầm lại. Đợi về đến căn-cứ thì mầy thành con khô đước, thẳng em.

Quang tức mình, lẩm bẩm:

- Mẹ! Phút chót mà còn để bị dính, về lại mất công làm báo-cáo phiền phức.

Rồi chàng la lớn:

- Ê! Anh Khoa, nhớ đổ nguyên chai thuốc sát trùng vô cho nó bỏ tật khoái làm anh-hùng.

Khoa vừa băng bó cho Trực vừa thắc-mắc:

- Sao kỳ hén, ông thầy, tụi nó đợi mình dzọt rồi mới bắn theo, chơi mình vài phút trước là ít nhứt mình cũng dính vài "con nhạn".

Quang quay lại trả lời:

- Chắc tụi nó chỉ có một hai thẳng thám báo, không dám làm, nằm chờ tiếp-viện tới, tính gom mình trọn ổ, may mà mình dzọt kịp chớ lúc đó mà tụi kia tới, chỉ cần để cho mình vài trái B40 là tiêu nguyên đám...

Khoa lại thắc-mắc:

- Sao kỳ cục ghê vậy đó Thiếu-Úy, chỗ vừa rồi là chỗ tui và ông Bờ nằm án-ngữ tiếp-viện của tụi nó. Lúc đó ổng mệt, dặn tui phải canh kỹ cho ổng ngủ đỡ một giấc. Ở đó ổng thấy không, nước chảy xiết xuôi ra sông Bé, đổ tới sông Saigon, mà sao xác ổng trôi ngược dòng, trở lại đó được. Kỳ thiệt.

Quang không nói nhưng bụng nghĩ thầm "thẳng em này chắc trí nhớ lộn-xộn làm sao, chiếc của Bờ có thể bị nổ phía mạn trên cầu Kè, rồi tàu bị nước cuốn xuôi về, xác Bờ trôi ngang rạch bị lùm cây làm vướng lại, thẳng em nhớ lộn chỗ làm mọi người mất thì-giờ vô ích." Vì mấy lần đi công-tác chung với Bờ, Quang biết anh

chàng lựu-đạn này thỉnh-thoảng vẫn bỏ vùng công-tác, dẫn tàu xông thẳng vào tận khu dưỡng quân của Công-Trường 7 Việt-Cộng để bắn phá, đột kích rồi chạy về. Quang khuyên Bờ nhiều lần mà vẫn chứng nào tận nấy, kỳ này chắc tổ trác nên bị dính búa mất luôn mạng. Khoa vẫn luôn miệng lẩm bầm:

- Lạ thiệt ... lạ thiệt ...

Bực mình, Quang định quay nói Khoa ngậm miệng lại nhưng chợt nhớ là còn xác của Hạ-Sĩ Phúc? Ủ hén, sao nửa xác của Phúc lại vớt được gần chiếc tàu chìm và nửa xác còn lại bay tuốt lên trên nóc chòi của dân vùng gần đó? Đang ngần ngại thì có tiếng của Hồng vang lên trong máy:

- Ông thầy, tôi đang đi ngang chiếc PBR của ông Bờ nè, mình lấy điểm Chỉ-Huy-Trưởng, ghé vô kéo về căn-cứ.

Quang vội-vã ngắt ngang:

- Thôi, dẹp đi anh Hồng ơi, chiếc đó cũng không còn gì để tiếc nữa, xác Thiếu-Úy Bờ có mùi quá rồi, ráng về lẹ lẹ đi, lệnh Chỉ-Huy-Trưởng cho phá hủy 100%.
- Vậy ông thầy dzọt lẹ qua đi, tôi sẽ thả cho nó vài trái M79.

Quang quay qua Thơm:

- Mình chạy lẹ qua cho Trung-Sĩ Hồng ổng làm ăn, Thơm.

Thơm tăng máy, qua mặt Hồng, Quang bấm *com-bi*, nhắc-nhở:

- Anh Hồng, nhớ giữ khoảng cách an-toàn, coi chừng dầu và đạn còn lại trên chiếc của ông Bờ đó nghen.
- Nghe rõ, ông thầy, tôi cho thử một trái trước.

Quang quay lại nhìn chiếc *PBR* của Trung-Sĩ Hồng đang lênh-bềnh trên sóng rồi tiếng bụp *đề-pa* nhẹ-nhàng của khẩu phóng-lựu M79 vang lên. Bất thành linh. ... Ầm ... ầm ... Hai tiếng nổ rung động mặt đất vang lên liên-tiếp, chiếc *PBR* của Bờ lại bốc tung lên không trung kéo theo một cột lửa và nước cao vút rồi bắn tung-tóe. Quang và đám nhân-viên cùng rú lên kinh-hoàng, Hạ-Sĩ Trực, quên cả cánh tay bị thương đang băng gờ lên kêu "ái" một tiếng rồi văng tục:

- Tụi khốn nạn gài mìn bẫy.

Chiếc của Hồng bị sức ép và sóng đánh dạt qua bên bờ, mưa nước và mảnh vụn tàu của Bờ rơi lộp độp đầy tàu. Không thấy bên chiếc Hồng phản-ứng gì cả, Quang hoảng-hốt nói với Thơm:

- Thơm!! Dzọt tới nó xem sao, lẹ lẹ.

Rồi Quang bấm máy gọi Hồng liên-tiếp. Vài phút sau, tiếng Hồng trả lời:

- Không sao ông thầy, tại tụi tui chưa hoàn hồn, thẳng em vận-chuyển thất kinh quên tay lái, bây giờ OK rồi, tôi chạy theo ông đây. Má ơi! Hết hồn! Mà hên thiệt, tới gần chút xíu là tiêu tùng rồi.

Nói xong, chiếc Hồng quày đầu, phóng theo chiếc của Quang về thẳng căn-cứ. Gần tới nơi, Quang gọi máy về cho phòng hành-quân, báo-cáo công-tác hoàn-tất và dặn Sơn cho người báo với Lan và bà cụ mẹ Bờ đến nhận xác, chàng còn căn dặn

Sơn cho đem hòm qua để sẵn gần bệnh-xá, đằng sau căn-cứ, chàng sẽ cho tàu ghé vào đó trước. Sơn thắc-mắc hỏi:

- “Bế bi”, sao mầy rắc-rối quá vậy, đem thẳng đến cầu tàu căn-cứ, tao sẽ cho người xuống phụ mày. Quang bực mình gất um:
- Mầy lộn-xộn quá vậy, tao nhờ vậy, mầy cứ làm vậy cho tao, được không? Nhìn xác thẳng Bờ trong tình-trạng này, bà già nó dám đứng tim chết theo luôn. Mày nghe lời tao làm dùm y như vậy đi, nhìn cho để coi một chút.
- Ở ... ở ... mầy có lý đó Quang, tao cho mầy thẳng em lo liền.

Khi chiếc xe GMC của căn-cứ chở quan-tài Bờ chạy đến sân cờ, Quang đã thấy mẹ Bờ, Lan, có cả Chỉ-Huy-Trưởng, Sơn và mấy người dân-sự lạ mặt đứng đợi. Nhảy xuống xe, Quang tiến đến chào mọi người, bà mẹ Bờ ôm chầm lấy chàng, khóc rưng-rức, rồi chấp tay vái chàng:

- Bác đội ơn con, đội ơn con nhiều lắm.
- Dạ, không có chi bác à! Bốn phận con mà. Con xin gửi lại bác hai tấm thẻ bài của Bờ.

Chàng móc túi lấy hai thẻ bài, đưa tận tay bà cụ, mẹ Bờ run run cầm lấy đưa lên rồi úp mặt vào nức-nở:

- Con ơi! Bờ ơi!

Lan cũng ứa nước mắt, không nói gì, bước đến đỡ bà cụ, điu về phía chiếc GMC. Sơn ngập ngừng trở tới, đưa cho Lan xấp phong-bì hồng:

- À ... ở ... Chị Lan, Bờ trước khi đi công-tác có nhờ tôi giữ dùm mấy tấm thiệp này, tôi xin gửi lại chị hỉ.

Lan thờ-thẫn đưa tay đón lấy, nước mắt lại trào ra, không thềm chùi, nàng quay vội tiếp-tục đi về phía xe. Chỉ-Huy-Trưởng lúc đó cũng vội-vàng bước đến, nói với Lan và mẹ Bờ:

- Chúng tôi rất tiếc về chuyện xảy ra cho Bờ và gia-đình, các anh em đã cố-gắng làm hết sức mình hy-vọng xoa dịu được phần nào nỗi buồn của bác và chị. Mong bác và chị hiểu và thông-cảm.

Lan quay lại gay-gắt:

- Thông-cảm? Thông-cảm cho mấy ông? Rồi ai thông-cảm cho gia-đình chúng tôi đây?

Nói xong, Lan chùi vội nước mắt, không nói thêm một lời nào, quay phắt lưng đi về phía chiếc GMC đang lăn bánh từ-từ ra cổng. Quang nhìn theo dáng lưng gầy còm, là người vì mệt-mỏi, đau khổ, đang lúi-thúi bước xiêu vẹo theo xe. Chàng buồn-bã thở dài. Quang đuổi thẳng người ra, vươn vai rồi bất chợt tỉnh giấc. Cái nóng hừng-hực giữa trưa hè oi-ả, xuyên qua mái tôn, hắt xuống làm căn phòng của chàng như bốc lửa, ngọt-ngọt, hâm-hấp. Người chàng mồ-hôi vã ra như tắm, nhớm-nhớp khó chịu. Ngồi bật hấn dậy, chàng với tay lấy khăn tắm nhà binh vắt trên thành ghế, lau vội mặt.

Kể từ hôm vớt xác Bờ về, giao lại cho ban Tâm-Lý-Chiến đơn-vị, lo giúp đỡ việc ma chay cho gia-đình Bờ xong, chàng đã tình-nguyện đi công-tác liên-miên, hăng-say

điên cuồng hơn bao giờ hết, nhưng kết-quả chẳng làm chàng thỏa-mãn. Khu-vực hành-quân càng ngày càng bị bó hẹp, sự bành-trướng của Công-Trường 5, Công-Trường 7 được thêm Sư-Đoàn Sao Vàng của Cộng-quân từ Hạ Lào chuyển xuống làm tình-hình Quân-Khu 3 trở nên nghiêm-trọng, nhất là căn-cứ đóng quân của đơn-vị chàng, Giang-Đoàn 52 Tuần-Thám, chung với Giang-Đoàn 43 Ngăn-Chặn, chặn ngang trục lộ then chốt của địch nối liền Bình-Dương, đặc khu Rừng Sát, Củ-Chi và những tỉnh miền Tây, gây trở-ngại rất nhiều cho việc liên-lạc, tiếp-vận, chuyển quân của địch. Đã mấy lần, địch định tấn-công nhưng lần nào cũng đều bị chặn đứng và phá tan, tuy-nhiên căn-cứ vẫn bị địch đe-dọa sẽ thanh-toán thành bình địa.

Cầm chai nước trên bàn, Quang tu ừng-ực một hơi dài rồi chàng lắc đầu cố xua đuổi khỏi đầu những cảnh khóc lóc than-vãn của mẹ Bờ và gia-đình trong ngày chôn cất Bờ. Hình ảnh tang-tóc đó vẫn ám-ảnh chàng mãi đến tận bây giờ.

Hôm nay là ngày đầu của hai ngày nghỉ bắt buộc do Chi-Huy-Trưởng chỉ-thị cho chàng sau gần ba tuần liên-miền công-tác, nằm điểm, án-ngữ phục-kích. Nghỉ đến những lúc trưa hè oi-ả, nằm dưới mái tôn nóng chảy mỡ, nghe những bản nhạc "cắc cắc bùm bụp" rả tièn eo-éo phát ra từ những chiếc *radio transistor* bé tí tẹo mà Quang phát rùng mình. Chàng chán-nản, vắt khăn lên vai, lò-dò ra phòng tắm của sĩ-quan độc thân. Nước lạnh làm Quang tỉnh-táo hẳn, thay quần áo xong chàng đảo một vòng xuống bờ sông. Cầu tàu vắng hoe, hai chiếc *PBR* trực ứng-chiến vẫn nổ máy lênh-bềnh. Chạng *pông-tông* dầu, chiếc của Quang và của Trung-Sĩ Hồng cặp bè bập-bình theo nhịp sóng. Quang thông-thả bước đến.

Gió từ hướng sông thổi vọng lên, nóng hầm-hập pha lẫn mùi dầu, mùi khói tàu khét lẹt nhưng Quang vẫn thấy dễ chịu hơn cái không-khí gò bó nực-nội trong căn phòng sĩ-quan độc thân của chàng. Đến *pông-tông* dầu, thấy Hồng đang ngồi tư-lự một mình trước mũi tàu, Quang gọi lớn:

- Ê! Trung-Sĩ Hồng, làm gì mà ngồi xụi lơ vậy?

Quay lại, Hồng nở một nụ cười:

- Úa! ông thầy, tưởng ông thầy dù về Sài-Gòn rồi chứ. Nằm phòng chán quá không biết làm gì, tôi mò xuống tàu ngồi hóng gió sướng hơn. Ông thầy xuống đây, chia với tui xí để này nghen.

Vừa nói Hồng vừa giơ chai xá xí Con Cọp còn hơn lưng rượu để lên. Quang bước xuống tàu:

- Thôi đi anh! Giờ này nốc đế vô cho tá hỏa tam tinh sao. Theo tôi ra quán chợ làm vài chai bia lạnh có lý hơn. Để để đó, tối nay mình kiếm vài con mực ngồi lai rai ngắm trăng đêm, hôm nay rằm mà.

- Vậy mình đi, thiếu-úy.

Ra tới cổng, ngoắc hai *Honda* ôm, Quang và Hồng đến thẳng quán quen thuộc nơi chàng và Bờ hay nhậu chung với lũ bạn Biệt-Động-Quân. Vừa bước vào quán, Quang đã nghe tiếng gọi tên chàng:

- Quang, Thiếu-Úy Quang.

Chàng nhìn vào hai bàn cuối phòng, đám rần-ri Biệt-Động đang ồn-ào nâng chén, Hiên đứng ngay đầu bàn, vẫy tay lia lịa. Quang mỉm cười, vẫy lại rồi kéo Hồng đến phía Hiên. Hiên bắt tay Quang rồi giới-thiệu người bạn bên cạnh:

- Thiếu-Úy Long, trung-đội-phó mới toe của tôi, vừa thuyền-chuyển đến, thay cho thiếu-úy Toàn bị nằm bệnh-viện dài hạn. Còn đây Hải-Quân Thiếu-Úy Quang, Hà Bá sông Bé, bị người anh em bên kia treo giá từ lâu. Còn đây ...

Hiển đưa mắt nhìn Quang, chàng vội nói:

- Trung-Sĩ Hồng, thuyền-trưởng PBR, phụ-tá của tôi.

Hồng chào hai người sĩ-quan Biệt-Động rồi ngồi xuống cạnh Quang. Gọi *bia* cho hai người xong, Hiển vào đề ngay:

- Kiểm ông từ mấy ngày nay không được, định tới tận căn-cứ mà chưa có dịp, may quá gặp ông tại đây. Quang hỏi gặng:

- Có chuyện gì gấp mà lòng tôi dữ vậy, ông thần rượu đế?

- Thì vụ thằng Bờ đó, hôm nó bị tôi cũng có mặt, giận run mà chưa có dịp trả thù. Giờ có vụ này tính bàn với ông mà kiểm ông khó quá. Đây nè...

Hiển bỗng đưa mắt nhìn Hồng. Biết ý, Quang nói luôn:

- Không sao, anh Hiển, Trung-Sĩ Hồng cũng trong nhóm.

- Vậy hả, OK! Vậy nè.

Hiển nhỏ giọng.

- Tin tình-báo cho biết đến thứ năm này, có một thằng "yếu nhân" của tụi nó sẽ đi qua vùng này, mạn Bắc của rạch Kè, trên đường qua Lái-Thiên. Tôi được mật lệnh dẫn toán đến nằm kích ở đó, chờ bắt sống thằng đó về khai-thác. Nghĩ tới thằng Bờ, tôi nhường ông làm trước, vì chắc-chắn tụi nó phải đi chuyển bằng đường sông tới khúc queo qua sông Bé mới có thể dùng đường bộ được, nếu ông chờ sẵn thế nào cũng chụp dính tụi nó ở ngã ba Cầu Kè và Thị-Tính, ông nghĩ sao? Nếu ông hụt thì còn tụi tui chờ sẵn trên bờ, OK không?

Quang mừng-rỡ, nhận lời liền và cảm ơn Hiển đã cho chàng có dịp trả thù cho Bờ. Hứng chí, chàng gọi một chầu *bia* cho mọi người trong bàn. Về đến căn-cứ, Quang dặn Hồng phải kín miệng kể cả với nhân-viên dưới quyền, rồi chàng đi lòng Sơn ngay tức khắc. Gặp Sơn, năn-nỉ, dặn-dò phải cố sắp xếp làm sao cho hôm thứ năm "bằng" của chàng được đi công-tác vùng mạn Bắc Cầu Kè. Được ông xếp phòng hành-quân hứa giúp, Quang chắc ăn, cảm ơn rồi-rít rồi vui-vẻ đi về phòng làm một giấc.

Đêm hôm thứ năm, nhận lệnh công-tác xong, Quang đích thân xuống tàu kiểm-soát súng ống đạn-dược, không quên ký mượn ống nhòm hồng-ngoại-tuyến để nhìn trong đêm, bàn định kế-hoạch với Hồng xong xuôi, chàng cho lệnh khởi-hành, nhóm nhân-viên của chàng và Hồng lấy làm lạ tại sao kỳ công-tác này hai vị thuyền-trưởng đều mặt mũi nghiêm-trọng, kiểm-soát súng đạn một cách quá cẩn-thận như vậy, nhưng thấy nét mặt của Quang, không mạng nào dám hỏi, chỉ lặng-lặng thi-hành.

Bằng qua khỏi một dòng lạch xuyên thẳng ra sông Bé, hai chiến-đỉnh do Quang dẫn ấn lút cần ga, chạy xé nước trong dòng sông mờ ảo, chập-chờn ánh trăng vàng lạnh-lẽo. Một lúc sau, tàu lọt vào khúc sông tăm-tối, kín mít những rừng tràm đan nhau san-sát dài hun-hút.

Đến ngã ba rạch Kè, Quang mở bản-đồ, định lại vị-trí, xong cẩn-thận dặn Hạ-Sĩ Thơm giảm máy dẫn tàu từ-từ vào chỗ phục-kích. Bên kia, Trung-Sĩ Hồng cũng tự-động cho tàu lẩn vào bụi tràm lớn, gần ngã ba một con kinh nhỏ chảy vào sông Bé. Vào đúng vị-trí nấp, Quang ra lệnh tắt máy, cấm nhân-viên chuyện trò hút thuốc, rồi chàng lặng-lẽ vác ống nhòm hồng-ngoại-tuyến ngồi thụp xuống thành tàu sân mũi, đưa lên quan-sát chung-quanh.

Đêm vắng lạnh đến rợn người, không một tiếng động ngoài tiếng nước róc rách vỗ nhẹ thành tàu, vài tiếng côn trùng rên-ri đầu đây. Ánh trăng khuyết vành, lúc ẩn lúc hiện trong đám mây, tỏa xuống từng đợt trắng vàng lạnh buốt, nhòe-nhoẹt trên mặt sông đen xậm. Một vài đốm sáng lập-lòe của đom-đóm lẩn với tiếng cú ăn đêm thỉnh-thoảng rúc lên làm tăng thêm vẻ ma quái của rừng đêm.

Đợi một lúc, Quang bắt đầu sốt ruột, nhìn đồng-hồ, đã quá giờ định 15 phút, chàng lại càng lo-lắng sợ trễ hẹn với Thiếu-Úy Cường bên GiangĐoàn Ngăn-Chặn để cùng đi yểm-trợ toán quân bạn đang hành-quân vùng Mỏ-Vẹt.

Bỗng nhiên, chàng thấy bật hẳn tiếng côn trùng, và hình như có tiếng nước khua động, tiếng mái chèo bì-bõm nổi lên nhẹ nhẹ. Hạ-Sĩ Thơm nghiêng đầu nghe ngóng rồi đưa hai ngón tay ra hiệu cho biết là có đến hai chiếc ghe đang di-chuyển. Quang nhẹ nhẹ gạt đầu, quay qua phía lùm cây rạch bên trái, ra hiệu cho Hồng nằm yên, không được hành-động, chờ lệnh chàng, Hồng gạt gạt đầu, tỏ vẻ hiểu ý. Tất cả ghì chặt súng, tim hồi-hộp đập mạnh, trán rịn mồ-hôi. Tiếng chèo nghe rõ dần và ngay mé cửa rạch dẫn vào lòng sông, hai chiếc ghe tam bản, khá lớn đang nhẹ-nhàng lướt trên mặt sóng. Qua ống kính hồng-ngoại-tuyến, Quang thấy chiếc ghe đầu có bốn người, hai người chèo, hai người kia, đội nón cối cầm khẩu AK.47 chia sang hai bên, chiếc thứ nhì có hai người gác khẩu AK lên đui, một lái một mũi đang chèo theo, và hai bóng người thấp-thoảng trong khoang.

Trong chỗ núp, mọi người như nín thở, chăm-chú theo dõi. Đã quen những màn phục-kích, tất cả yên-lặng đợi cho đến khi cả hai chiếc qua khỏi chỗ núp một quãng và chắc-chắn đằng sau không còn ghe nào theo nữa, Quang mới ra lệnh cho Hạ-Sĩ Trục thả một quả M79 ngay trước mũi ghe đi đầu. Tiếng nổ chát-chúa vang dội cả khu rừng, phá tan màn tĩnh-mịch của ban đêm. Cùng lúc, hai chiếc PBR đều nổ máy vọt ra khỏi chỗ núp, Quang dùng loa phóng thanh hét lớn:

- Hai ghe dừng lại ngay. Các anh đã bị vây kín rồi. Hàng sống chống chết.

Đáp lời chàng, từng tràng đạn AK chúi chít bay ngược lại, ghim lỗ chỗ vào thành tàu, lồm-bõm dưới mặt sông, rồi tiếng máy đuôi tôm nổ dồn lẫn với từng loạt tiếng chóc chóc ... tặc tặc ... chói tai đặc-biệt của AK47. Chiếc ghe thứ nhì bỗng vọt lên trước rồi cả hai chiếc ghe ào-ào rẽ sóng chạy. Quang bực mình chửi thề um lên rồi gọi Hồng:

- Trung-Sĩ Hồng, anh lo thẳng cản hậu để tôi thẳng chạy trước.

Không đợi ra lệnh, Thơm gạt hết cần số, chiếc PBR cất hẳn đầu lên xé nước nháy lướt qua những ngọn sóng đậm thẳng về phía hai ghe đuôi tôm, đang xịt khói mù-mịt cổ tìm đường trốn.

PBR của Hồng cũng rú mạnh máy, chồm tới, khẩu đại-liên 50 đúp trước mũi nhả đạn liên-tục vào chiếc ghe tam bản chạy sau, làn đạn lửa đỏ rực lóe sáng không-gian, đạn chi-chít ghim thẳng vào chiếc ghe cản hậu, phá tung từng mảnh gỗ, bắn

văng tung-tóe đầy sông. Thơm cho tàu lách qua bên phải, không giảm vận-tốc, bay trên những ngọn sóng đồn-dập, tiếp-tục lướt ngang đuổi theo chiếc ghe đầu.

Lúc đi ngang qua chiếc ghe cản hậu, liếc mắt qua, Quang thấy ghe bị Hồng bắn đã khảm đầy nước, chìm hẳn một bên, xác một người nằm vắt ngang thành ghe.

Dưới mặt nước còn đang sôi-sục những làn đạn, hai bóng người đang bì-bõm cố lội vào bờ, những vết máu loang đỏ dưới ánh trắng nhạt-nhòa lung-linh mặt nước. Sẵn tay, Hạ-Sĩ Trực đẩy luôn một quả M79 về phía hai người. Tiếng nổ vang động lẫn với cột nước bắn tung-tóe rồi dần dần ngừng hẳn, mặt sông phẳng-lặng không còn gì ngoài những vòng tròn giao động. Chiếc *PBR* của Hồng vẫn tiếp-tục xông đến, hung bạo phóng đề lên chiếc ghe khảm nước, phá tung những mảnh gỗ còn lại và vọt ngang mặt với Quang.

Từng tràng đại-liên từ mũi *PBR* của Hồng vẫn cố tiếp-tục soi thủng chiếc ghe tam bản đang trước lúc này đang quỳnh-quáng cố tìm cách tấp vào bờ trái con sông. Quang hét lớn trong ống liên-hợp:

- Hồng! Hồng! Tôi hứa với Thiếu-Úy Hiễn bắt sống thằng đó, đừng bắn nữa.

Tiếng Hồng vang trong máy:

- Chèn đét ơi! Ông thầy không cho bắn, đợi nó lủi lên bờ thì có trời mà kiếm. Kia! Tụi nó chui vô bụi rạch rồi kìa, bắn đại đi ông ơi!

Quang thấy Hồng có lý đành cho lệnh sử-dụng hết hỏa-lực. Được dịp, Hạ-Sĩ Chung bấm mạnh nút điện, khẩu 50 *đúp* ngay đầu mũi tàu Quang khạc liên-hồi như ganh đua với chiếc của Trung-Sĩ Hồng.

Tạch tạch ... tạch tạch ... tạch tạch ... Bốn mũi súng đại-liên nhả đạn tới tấp, xé nát chiếc ghe tam bản, bốc bay nóc mũi khoang thuyền, bắn tung những mảnh gỗ văng tứ tán. Trực đưa khẩu phóng-lựu lên, trực xạ một quả ngay giữa khoang thuyền, một tiếng nổ inh tai rồi ghe chìm nghiêm. Cùng lúc, hai chiếc *PBR* bị lờ đờ, vượt qua khỏi chỗ ghe vừa tấp vào, hai tay lái vội-vàng cho tàu quay đầu trở lại, khẩu đại-liên "*piggy back*" đằng sau được dịp thay thế khẩu 50 *đúp* đang trước, thả từng tràng đạn vào vào phía bờ rạch. Khói và bụi tan dần, Quang thấy có mỗi ba xác chết gần bờ rạch, chàng dáo-dác nhìn lên bờ, định ra lệnh bắn theo một bóng nhỏ thó, mặc bà-ba đen, đang cố lủi vào rừng thì có tiếng cười khoái trá và tràng đạn M16 nổi lên từ trên bờ. Hiễn, phải Thiếu-Úy Hiễn, và những bóng người mặc rằn-ri của Biệt-Động-Quân đang dơ cao khẩu M16 vẫy-vẫy bọn Quang. Quang mừng-rỡ, nổ một tràng M16 đáp lễ Hiễn rồi bấm *combi* gọi Trung-Sĩ Hồng:

- Hồng! Tụi mình trở về vùng công-tác gấp, sắp đến giờ hẹn rồi. Nhìn đồng-hồ đeo tay, Quang lẩm bẩm:

- Mất có 45 phút, hà hà ... còn sớm chán.

Hai chiếc *PBR* của Giang-Đoàn 52 Tuần-Thám, thuộc lực-lượng Hải-Quân Việt-Nam Cộng-Hòa, đảo một vòng 180 độ, nối đuôi nhau, xả hết tốc-lực, đập nhồi lên sóng, vọt thẳng ra cửa rạch Kè, vài phút sau biến mất dạng.

Sáng hôm sau, xong công-tác, chia tay với toán 40 Ngăn-Chặn, Quang dẫn tàu về căn-cứ. Lúc đi ngang khúc sông đêm qua, Quang tò-mò cho lệnh rẽ vào. Cả bọn chỉ còn nhìn thấy ba xác chết mặc quân-phục bộ-đội Bắc-Việt nổi lều-bều dập-dờn theo sóng, sâu một quãng nữa, xác một du-kích quân nằm vắt chéo qua thành ghe lật nghiêng. Vắt-vẻo ngang bờ lạch, cạnh thân cây đước cháy đen, gầy gập vì đạn,

xác một người mặc âu phục, áo 4 túi, quần xanh đậm nằm ngửa mặt lên trời, máu đen kịt loang-lổ trên chiếc áo trắng lấm lết đầy bùn. Nhìn khung-cảnh, Quang lại mỉm lòng, nhớ tới cảnh lúc đi vớt xác Bờ. Chàng lẩm nhẩm: - Bờ, mày có linh-thiên về đây chứng giám. Món nợ của mày tao đã trả xong.

Mấy ngày hôm sau, gặp lại Hiến ngoài quán cơm phần gần trại gia-binh Biệt-Động-Quân, Hiến kể lại cho Quang nghe là thằng mặc đồ "civil" bị bắn chết ngay bờ rạch là thằng thượng-úy mà bọn Hiến được lệnh bắt sống về khai-thác, còn đứa con gái bị tóm trên bờ là giao-liên chuyên hướng-dẫn mấy dân tộc từ Hà-Nội vào. Theo lời khai của con đó, ban tham-mưu tiểu-đoàn vội-vã mở cuộc hành-quân chớp nhoáng, kết-quả không ai ngờ được, nguyên một hầm đầy vũ-khí đạn-dược chôn trong vùng địa đạo đi qua Củ-Chi, rồi cả một kho lúa dự trữ của Sư-Đoàn Sao Vàng cũng mò ra được ngay gần căn-cứ đóng quân của Trung-Đoàn 54. Mấy xếp bụi trên bộ chỉ-huy Sư-Đoàn 7 mừng quá trời. Rồi Hiến moi túi đưa cho Quang một vật:

- Còn cái này, cái huân-chương mà tao lấy được của thằng thượng-úy đây, mày kiếm cách gửi cho thằng Bờ.

Quang cầm cái huân-chương bằng đồng, ngôi sao đỏ chói khắc hàng chữ "Anh-Hùng dân-tộc", lật qua lật lại, chẳng cần suy-nghĩ, chàng quăng thẳng vào thùng rác nói với Hiến:

- Mẹ! Thằng Bờ nó cần chó gì thứ này, quăng cha nó vào thùng rác cho tiện việc sổ sách.!!

Khoảng tháng sau, Quang được Chỉ-Huy-Trưởng gọi vào văn-phòng báo tin ông ta làm đơn xin cho Quang đi Duyên-Đoàn 42, căn-cứ đóng ở Hòn Khoai, Poulo Obi. Tổng quản-trị đã chấp-thuận, ông còn dặn Quang phải thu xếp thuyền-chuyến ngay. Quang ngỡ-ngàng định hỏi lại thì ông đứng dậy vỗ vai chàng rồi nói:

- Tình báo cho tôi biết đầu anh, tụi nó treo giá khá cao, phải đổi anh đi, tôi tiếc lắm, nhưng mạng anh mới đáng kể, xem anh như em út, tôi không muốn nhìn thấy cảnh buồn lẫn nữa. Hơn nữa, vùng này rất nguy-hiểm, tình-trạng gay-go vô cùng, địch mở mặt trận lớn chứ không lẻ tẻ như trước nữa, mạng anh bị treo giá, ở lại, không chóng thì chày anh cũng dính. Anh đi là phải lắm rồi, thôi về chuẩn-bị, lấy sự-vụ-lệnh lên đường sớm. Chúc anh may-mắn.

Nguyễn Mạnh Hùng

Nguồn: <http://www.bienkhoi.com/so-78/vot-xac.htm>

www.vietnamvanhien.org

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 10500 TÁC PHẨM